

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 22ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΜΑΚΕΔ-ΟΝΩΝ ΜΑΧΗ!

στην εξουσία και η εφαρμογή της οικονομικής πολιτικής της σε συνδυασμό με μια πολιτική ευρύτερου αυταρχισμού και συντηρητικής αντίληψης (ιδιωτικοποιήσεις-ΕΑΣ, προς τους μπάτσους το γνωστό "εσείς είστε το κράτος", τα μέτρα για την παιδεία) δημιούργησαν δυναμικές αντιτάσεις και προβλήματα στην πολιτική της. Εκεί, λοιπόν, που δεν μπορούσε να επιτύχει εργασιακή ειρήνη και κοινωνική συναίνεση, άδραξε την ευκαιρία να περάσει το ζήτημα της αναγνώρισης της νεοαποσχισθείσας δημοκρατίας της Μακεδονίας στο εσωτερικό για τη δημιουργία εθνικής ομοψυχίας. Και πέτυχε. Ανάδειξε ένα θέμα δευτερεύουσας σημασίας σε κύριο εθνικό ζήτημα. Έτσι επι-

τεύχθηκε η μεγαλύτερη δυνατή ομοψυχία στις κυβερνητικές επιλογές.

Και όσοι διαφωνούσαν; Αν ήταν κάποιο επιφανές μέλος, ή μέρος του πολιτικοοικονομικού κατεστημένου, οι κατηγορίες του προδότη, του ενδοτικού και του ανθέλληνα δίνονταν με χαρακτηριστική άνεση. Αν όμως ήταν από τη βάση της κοινωνίας, ή ακόμα χειρότερα από το κίνημα αντίστασης -με την πλατιά έννοια-, τότε η καταστολή επέφερε την τάξη. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τις συλλήψεις και τις δίκες των τεσσάρων της αντιπολεμικής αντιεθνικιστικής συσπείρωσης για μοίρασμα προκήρυξης, του Μιχάλη Παπαδάκη επίσης για μοίρασμα προκήρυξης, της

ΟΑΚΚΕ για αφίσσες, της ΟΣΕ για το βιβλίο περί Μακεδονικού, του αρνητή στράτευσης Νίκου Μαζιώτη -φυλακισμένου εκείνη την περίοδο- που η πράξη και ο λόγος του ακύρωναν το όλο κλίμα.

Και ενώ λοιπόν τα εθνικιστικά ανακλαστικά της κοινωνίας ήταν πάντα σε εγρήγορση -και συντηρούνταν με "τι είπε ποιός; ποιός έκανε τι;" - νέες εκδόσεις για το ζήτημα της ελληνικότητας της Μακεδονίας, ιστοριολόγοι, διάφοροι τυχοδιώκτες και άλλοι επιτείνουν το κλίμα με τα συλλαλητήρια και τις διαλέξεις τους. Τα αδιέξοδα αυτής της ιστορίας άρχισαν να είναι προφανή. Ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία κλιμακώνονταν συνεχώς. Η νέα τριβή στα νότια Βαλκάνια έπρεπε να τελειώσει. Οι πάσης φύσεως ευρωπαίοι διαμεσολαβητές χτύπαγαν στο κουφού την πόρτα. Το "πακέτο Πινέρο" (το οποίο ήταν καλύτερο γι' αυτούς από το σημερινό προτεινόμενο των αμερικάνων) απορρίφθηκε από "εθνικά υπερήφανους" ηγέτες (και εννοούμε όλους τους πολιτικούς που με τη στάση τους ή τη θέση τους αρνούνταν να δούν την κατάσταση: Μητσοτάκης, Παπανδρέου, Σαμαράς, Έβερτ και άλλοι). Αποδεικνύεται όμως και η αδυναμία της ΕΕ να επιβάλλει και να προβάλλει μια αξιόπιστη και φερέγγυα πολιτική λύση. Εμπλεκόμενη και η ίδια στη Βαλκανική κρίση ήταν αδύνατο να συγκεράσει τα αντικρουόμενα συμφέροντά της στα Βαλκάνια.

Η αλλαγή διαχείρισης με το Πασόκ στην εξουσία έγινε με βάση αυτό το ζήτημα (κατηγορία Σαμαρά προς ΝΔ για εθνική μειοδοσία). Το ζήτημα βρίσκεται σε αδιέξοδο. Νέοι όμως πατριώτες μας προκύπτουν. Αναγνωρίζονται έμμεσα δύο πράγματα, το πλήρες αδιέξοδο και το λάθος ανάδειξης του "σκοπιανού" σε κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Εξακολουθούν όμως οι πατριδολάγνες και εθνικιστικές κορώνες. Τα αδιέξοδα και τα προβλήματα αυτής της πολιτικής, αλλά και του διάχυτου εθνικισμού κορυφώνονται στην επιβολή του εμπάργκο. Το ζήτημα παγώνει βγάζοντας την εξουσία από διάφορα άλλα αδιέξοδα. Παραπέμπεται στη διεθνή διπλωματία αργά αλλά σταθερά, και ενώ αποτελεί μέρος της Γιουγκοσλαβικής κρίσης, η λύση του συνδέεται με τη συνολική επίλυση του βοσνια-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ Ή ΥΠΟΤΑΓΗ

Κινητοποιήσεις απολυμένων.

Οι απολυμένοι Λάρισας, Θεσσαλονίκης, Καβάλας χάλασαν τη "βιτρίνα" της ΔΕΘ. Οι αγώνες στα ναυπηγεία της Ισπανίας δείχνουν το δρόμο.

Σελ. 3

ΔΙΚΤΥΟ "ΑΛΦΑ"

Αργά και σταθερά...

Εκτιμήσεις για την πρώτη πανελλαδική συνάντηση. Δρομολογήθηκαν οι διαδικασίες της συγκρότησης.

Σελ. 3

ΗΝ. ΑΡΑΒ. ΕΜΙΡΑΤΑ

"Εις θάνατον" η αξιοπρέπεια...

Σε θάνατο καταδικάστηκε η Σάρα Μπαλαμπαγκάν για την εκτέλεση του αφεντικού-βιαστή της.

Σελ. 6

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ βρίσκεται σε μια πολύ οριακή καμπή. Η ιστορία λέει ότι όταν ένας πόλεμος επιβάλλει μαζικές μετατοπίσεις πληθυσμών και δημιουργεί εθνικά καθαρές και ομοιογενείς πληθυσμιακές περιοχές, τότε αυτός ο πόλεμος βρίσκεται περίπου στο τέλος του. Αυτά όσον αφορά το εμπόλεμο μέρος της βαλκανικής κρίσης. Αυτή η κρίση, όμως, είχε και έχει και άλλα στοιχεία που την καθιστούν σύνθετη. Η Ελλάδα, ενώ θα μπορούσε να την αποφύγει, συνδέθηκε οργανικά με αυτήν, με κύριο σημείο το ζήτημα της μη αναγνώρισης της δη-

μοκρατίας της Μακεδονίας (FYROM). Μια σειρά από "λανθασμένες" επιλογές έκαναν το ζήτημα της αναγνώρισης, κυρίως κοινωνικό ζήτημα και πρώτη προτεραιότητα της εξωτερικής πολιτικής.

Με την τελευταία συμφωνία το ζήτημα γύρισε από εκεί που είχε αρχίσει. Αλλά πόσοι από τους ελληναίους που είτε κατέβαιναν στα συλλαλητήρια, είτε επιδίδονταν σε "ηρωισμούς" και εθνικιστικά παραληρήματα θυμούνται από πού πραγματικά ξεκίνησε το ζήτημα και πώς στη συνέχεια καλλιεργήθηκε η εσωτερική κατανάλωση;

Η άνοδος της Νέας Δημοκρατίας

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ AIDS ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΤΡΙΝΗ ΠΡΟΣΟΨΗ, Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ

Σουηδία: "χώρα - σύμβολο" της σεξουαλικής ελευθερίας και της κοινωνικής προσαρμογής, φυλακίζει τους ασθενείς του aids. Για να τους "αναμορφώσει" και να "σπάσει" την αλυσίδα της μόλυνσης. Ένα πραγματικό αστυνομικό σύστημα όπου μπάτσοι και γιατροί συνεργάζονται χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό.

ΤΟ ΣΑΛΕ ΜΟΙΑΖΕΙ να χτίστηκε απ' το γραφείο του σουηδικού τουρισμού. Με τη ξύλινη πρόσοψη του βαμμένη κίτρινη, στις όχθες μιας λίμνης, 15 χιλιόμετρα από την Στοκχόλμη, διάσημο σ' ολόκληρη τη Σουηδία, το "κίτρινο Σπίτι" συμβολίζει την πολιτική μιας από τις πιο "φιλελεύθερες" σκανδιναβικές χώρες για την καταπολέμηση του aids. Οι ένοικοι της βίλας παραμένουν παρά τη θέληση τους. Φυλακισμένοι

για τρεις μήνες, ένα χρόνο ή ολόκληρη τη ζωή τους. Είναι όλοι οροθετικοί. Και δε θα βγουν παρά μόνον όταν η συμπεριφορά τους προσαρμοστεί στις νόρμες μιας κοινωνίας που φροντίζει για την ησυχία της.

Τη στιγμή που ορισμένοι γιατροί φθάνουν να απαιτούν τη μεταφορά των οροθετικών στο νησί Γκότλαντ, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση αποφασίζει να "ξεπαγώσει" έναν νόμο του 19ου αιώνα για τις μεταδοτικές ασθένειες. Την 1η Νοεμβρίου 1986, το Κοινοβούλιο ψηφίζει ομόφωνα ένα διάταγμα που προβλέπει τον εγκλεισμό των οροθετικών των οποίων η συμπεριφορά παρουσιάζει κινδύνους. Πολιτικοί της δεξιάς και της αριστεράς συμφιλιώνονται στο όνομα του ιού. Δέκα χρόνια μετά την ψήφιση και ισχύ του νόμου μόνον οι οροθετικοί, οι ομοφυλόφιλοι και ο Όβε Μπεργκλόντ, επιστήμονας ειδικευμένος στις μεταδοτικές ασθένειες, αντιτίθενται ανοικτά σ'

αυτή την καταπάτηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Πενήντα ασθενείς παραμένουν εγκλειστοί στην "κίτρινη βίλα" και σε μια ανάλογη υπηρεσία του ψυχιατρικού νοσοκομείου Μπεκόμπεργκ. Όλοι εκδιδόμενοι(ες), ναρκομανείς ή αφρικανοί πρόσφυγες. Οι ναρκομανείς υποχρεώνονται να υποστούν θεραπεία αποτοξίνωσης.

Δωμάτια με δαντελένιες κουρτίνες, αρκουδάκια, σαλόνια με αναπαυτικούς καναπέδες, κουζίνα με οικγενειακή όψη, μπάρμπεκιου στην ταράτσα... Τα πάντα διαψεύδονται από τον δρακόντειο κανονισμό που συμπίπτει μ' αυτόν μιας φυλακής. Τον πρώτο καιρό, επιτήρηση των ενοίκων από τους φύλακες. Απαγόρευση της αποστολής και της λήψης γραμμάτων, της εξόδου χωρίς συνοδεία. Ακόμη και σήμερα οι έξοδοι επιτρέπονται με το σταγονόμετρο σε μια περιορισμένη περίμε-

Συνέχεια στη σελίδα 6

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ε.

★ Κατακλύζουν τον τελευταίο χρόνο τις εφημερίδες, τις τηλεοράσεις, οι λεγόμενες "ροζ" αγγελίες. Κυκλοφορούν όμως και κάποιες πιο "σοβαρές" του τύπου: "μοναξιά τέλος", "κάντε καινούργιους φίλους" κλπ. Σίγουρα το ίδιο χυδαιό και πολύ πιο ύπουλες. Αναφέρονται βέβαια σε ένα διαφορετικό κοινό απ' αυτό των σεξουαλικά πεινασμένων και καταπιεσμένων. Σε αυτούς, που ο σύγχρονος τρόπος ζωής, οι χασοτικές μητροπόλεις εγκλωβίζουν και εν τέλει απομονώνουν. Σε ποιους ανήκουν αυτές οι εταιρίες τύπου mediate!; Στο γνωστό εκδότη της Ελευθεροτυπίας Τεγόπουλο... Προάγοντας την ελευθερία του τύπου και της κονόμας...

★ Σύμφωνα με το γραφείο προστασίας του συντάγματος, γράφει η γερμανική εφημερίδα "ντι βελτ", οι γερμανοί νεοנazi που πολέμησαν ως μισθοφόροι στη Βοσνία και την Κροατία, επιστρέφουν πάνοπλοι στην χώρα τους. Αποτελούν "δυσνητικά κίνδυνο". Βέβαια, αφού γυρνούν πίσω στην πατρίδα φέρνοντας μαζί τους τα αυτόματα όπλα και τις χειροβομβίδες τους. Εκείνο που δεν διευκρινίζει η εν λόγω εφημερίδα, είναι τι μέτρα έχουν παρθεί για να αποσοβηθούν οι τεράστιοι κίνδυνοι που θα υπάρξουν για τη ζωή των ξένων και γενικά των διαφορετικών...

★ Η γνωστή παλιά ιστορία της αγίας Αθανασίας του Αιγάλεω, έλαμψε ξανά "ως star" στα αθηναία τηλεοπτικά κανάλια. Όλοι οργίστηκαν με τις παραθρησκευτικές οργανώσεις που προσληφίζουν κόσμο με σκοπό να τον εκμεταλλευτούν. Δάκρυα χύθηκαν για τους κακόμοιρους γέροντες και γριές που αποκαλύφθηκαν σε κατάσταση αποσύνθεσης... Όπως λίγο καιρό πριν οι τρομερές ιστορίες για τα ιδρύματα στα οποία πετιέται το άχρηστο πια ανθρώπινο υλικό, τα γηροκομεία. Πολιτισμός σήψης, όπου η αξία της ανθρώπινης ζωής εκτιμάται με την ικανότητα παραγωγής, όπου η ζωή είναι χρήσιμη η άχρηστη και αυτοί που ανήκουν στην τελευταία κατηγορία, πετούνται στην κάλαθο των αχρήστων...

★ Άρχισαν πάλι τα σχολεία και χιλιάδες μικρά και μεγάλα προσώπια θα κοιτούν μέσα από τα κάγκελα της φυλακής τους περιμένοντας να τελειώσει και αυτή η χρόνια, ή τουλάχιστον να "φωτίσει" με τις λάμψεις της εξέγερσης των καταλήψεων. Δυναμικών εκδηλώσεων, ή απλά έκφραση της απέχθειας τους.

★ Για κάποιους όμως η καινούργια σχολική χρονιά δεν άρχισε και τόσο καλά. Σε κάποια δημοτικά σχολεία δεν έγιναν δεκτά στις εγγραφές παιδιά μεταναστών, αλβανών και λοιπών "επικινδύνων". Δεν υπάρχει λόγος να μάθουν τα παιδιά "τους" στα σχολεία "μας", ότι στην Ελλάδα "γεννήθηκε" η ελευθερία και η δημοκρατία...

VILLA BARBARA

"Ο πολιτισμός τους, εκμετάλλευσή μας"

ΕΝΩΣΕΙ της πολιτιστικής πρωτεύουσας έχουν ειπωθεί πολλά και έχουν δοθεί μεγαλόστομες υποσχέσεις, όσον αφορά την αξιοποίηση διατηρητέων κτιρίων και την κατασκευή έργων ανάπλασης. Μας λένε όλο και πιο πολύ ότι η Θεσσαλονίκη πρέπει να πάρει την μορφή μιας σύγχρονης ευρωπαϊκής μεγαλούπολης. Φαίνεται από τα δημοσιεύματα των εφημερίδων και τις εξαγγελίες τους ότι δίνουν μεγάλη σημασία στην αναγκαιότητα της αποδοχής και συναίνεσης των Θεσσαλονικίων για την υλοποίηση των σχεδίων τους.

Δεν είναι τυχαίο ότι η επιλογή της Θεσσαλονίκης ως πολιτιστική πρωτεύουσα, συμπίπτει με την αναγνώριση της ως οικονομική δύναμη και σταυροδρόμι των Βαλκανίων. Η προσέλκυση κεφαλαίων και επενδύσεων και η εξυπηρέτηση των συμφε-

πο καθαρό, απαλλαγμένο από κάθε τι "άσχημο" και "διαφορετικό". Η ενίσχυση των σωμάτων αστυνομίας με την κατασκευή "προτύπων" τμημάτων και με την έντονη παρουσία περιπολιών στο κέντρο είναι μόνο η αρχή. Χαρακτηριστικό είναι το έργο των τελευταίων το οποίο στην ουσία είναι να απαλλάξουν την Θεσσαλονίκη από τους βιοπαλαιστές μικροπωλητές και πισιρικάδες κουλουρτζήδες δίνοντας έτσι ένα δυνατό χτύπημα στην παραοικονομία της χώρας μας! Η απόλυτη αστυνόμευση θα εξασφαλίσει την ησυχία νεκροταφείου στην κοινωνία και την πλήρη απουσία κοινωνικής άμυνας.

Η δημιουργία ενός ισχυρού εμπορικού κέντρου το οποίο θα φιλοξενεί μόνο την αγορά, τράπεζες και γραφεία προβάλλεται ως απαραίτητα. Για το λόγο αυτό το εργατικό δυναμικό θα μεταφερθεί στα περίχωρα της πόλης. Θα του εξασφαλισθεί όμως η γρήγορη μετακίνησή του με την δημιουργία ενός σύγχρονου συστήματος συγκοινωνιών από τον τόπο κατοικίας του, στον τόπο εργασίας του.

Όσοι πιστεύουν ότι από τις τσέπες των αφεντικών που θα φουσκώνουν θα περισσέψει έστω και ένα ψιχουλό για εμάς είναι γελασμένοι. Η σκληρή πραγματικότητα της καθημερινότητας και του συνεχούς αγώνα για επιβίωση είναι τόσο έντονη στις ζωές μας που δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε παραπάνω για να πούμε ότι μέρα με την μέρα το μέλλον για τα μεγαλύτερα κομμάτι της κοινωνίας θα είναι μόνο χειρότερο.

Στην κατάληψη που ζούμε έχουμε εγκαινιάσει, εδώ και δύο χρόνια, ένα νέο τρόπο ζωής όπου ενθαρρύνουμε την εθελοντική εργασία - δημιουργία, τη συλλογική αντιμετώπιση των προβλημάτων μας και την αυτοοργάνωση της καθημερινότητάς μας. Σε εμάς δεν χωρούν τα σχέδια τους για έλεγχο και κέρδος. Ο λόγος και η ύπαρξή μας είναι επικίνδυνα γιατί καταδεικνύουν την σαθρότητα των θεσμών τους. Για αυτό τον λόγο, αν και υπήρχε πλήρης αδιαφορία στο παρελθόν για αυτό το κτίριο, τώρα ο

για την αναγκαιότητα αξιοποίησής του, εν όψει του '97. Και για αυτό το λόγο στο πρόσφατο δημοσίευμα της "Μακεδονίας" στις 26/8/95, ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης ζήτησε από το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. και το υπουργείο εσωτερικών χρήματα μόνο για την αγορά του κτιρίου όπου στεγαζόμαστε με σκοπό προφανώς να πάψει την ύπαρξή μας και όχι την αξιοποίησή του, όπως αυτός επικαλείται και αυτό γιατί εάν είναι έτσι τότε γιατί δεν προχωράνε οι εργασίες για την αξιοποίηση της βίλα Μπιάνκα και της Μο-

δήμος και ο οργανισμός πολιτιστικής πρωτεύουσας προτίθενται να το αγοράσουν. Για αυτό το λόγο βοηθούμενοι από τα τοπικά ΜΜΕ σκοπεύουν στη δημιουργία εντυπώσεων

νής Λαζαριστών, καθώς και δεκάδων άλλων διατηρητέων που βρίσκονται ήδη στην ιδιοκτησία του δήμου.

Δεν είμαστε διατεθειμένοι να αφήσουμε ό,τι παλαιώσαμε και εργαστήκαμε σκληρά γι' αυτό. Η κατάληψη βίλα Βαρβάρα δεν έχει ολοκληρώσει ακόμα το έργο της που έχει αρχίσει εδώ και δύο χρόνια τώρα. Σκοπεύουμε στη δημιουργία περισσότερων ζωντανών κατελημμένων κτιρίων τα οποία θα αυτοδιαχειρίζονται από τους ανθρώπους που θα μένουν σ' αυτά ή από επιτροπές γειτονιάς.

ΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΣΤΕΓΟΥΣ
ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΖΩΗ ΟΧΙ ΕΠΙΒΙΩΣΗ

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ,
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΒΙΛΛΑ
ΒΑΡΒΑΡΑ

Γ.Α.
ΑΘΗΝΑ

Προσοχή! Οι φιλήσυχοι οπλοφορούν

ΔΥΟ ΝΕΑΡΟΙ ΠΟΝΤΙΟΙ απ' τη Γεωργία προσπαθούν να πάρουν τα λάστιχα ενός εγκαταλελειμμένου αυτοκινήτου. Οι γείτονες τους παίρνουν είδηση. Δύο από αυτούς καταβιβάζουν να τους πιάσουν. Ο ένας παίρνει μαζί του το περίστροφο που έχει σα φύλακα τράπεζας. Οι νεαροί αντιστέκονται και προσπαθούν να τραπούν σε φυγή. Ο φύλακας πυροβολεί. Ο νεαρός πέφτει νεκρός. Έρχονται οι μπάτσοι. Τους ακολουθούν οι κάμερες και τα μικρόφωνα. Οι φιλήσυχοι γείτονες δηλώνουν ότι έχουν τρομοκρατηθεί. Απ' τους νεαρούς. Όχι απ' τους δολοφόνους. Άλλωστε ο φύλακας υπεράσπιζε τις οικογένειες τους, τις αξίες τους, τα αυτοκίνητά τους.

Ο δολοφόνος παραπέμπεται στον εισαγγελέα. Ο εισαγγελέας δεν τρυσάκει δίωξη. Διστάζει, γιατί ο δολοφόνος δεν έχει παραβεί τους νόμους που υπηρετεί ο εισαγγελέας. Άλλω-

στε οι νόμοι του εισαγγελέα έχουν φτιαχτεί για να υπερασπίζονται τους φιλήσυχους πολίτες με τα φονικά περίστροφα. Για τους νεαρούς απ' τη Γεωργία δεν αναφέρουν τίποτα. Πολύ περισσότερο που οι νεαροί απ' τη Γεωργία ενέργησαν εναντίον των φιλήσυχων πολιτών.

Οι εφημερίδες και τα κανάλια περνάνε το γεγονός στα ψιλά. Η Μιμή στην Πάτμο, ο Τζουμάκας στο υπουργείο, ο Τόλης στα δικαστήρια. Τα γεγονότα είναι φλέγοντα και ιδιαίτερα κρίσιμα για την πατρίδα μας. Πού να βρεθεί χώρος για το νεαρό Πόντιο απ' τη Γεωργία; Άλλωστε οι τηλεθεατές έχουν τρομοκρατηθεί. Τ' αυτοκίνητα τους είναι μπροστά σε μεγάλο κίνδυνο. Έχουν γίνει πολύ απειλητικοί αυτοί οι νεαροί που δε μιλάνε καλά τα ελληνικά, που δεν ξέρουν ποια είναι η Τζούλια, που δεν έχουν κατανοήσει τις προοπτικές που ανοίγει ο κυβερνοχώρος.

Ο ΧΑΡΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΠΑΓΑΝΙΑ

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, ή "Χάρος", το ανθρωποειδές που φωτογραφήθηκε εν δράσει κατά τη διάρκεια της αντιφασιστικής πορείας της 14ης Απριλίου, σύντομα θα επιστρέψει στην "υπηρεσία" του. Από την ΕΔΕ που διενήργησε ο υπαρχηγός της ΕΛΑΣ, Χαράλαμπος Σκίτσας, "δεν προέκυψαν επαρκή στοιχεία για την αποπομπή του εν λόγω αστυνομικού από την υπηρεσία" και έτσι ο υπαρχηγός πρότεινε να τιμωρηθεί με ποινή προστίμου. Τελικά ο Αθανασόπουλος τιμωρήθηκε με την ποινή της αργίας, με 3μηνη πρόσκαιρη παύση και σύντομα "θα επανέλθει στα καθήκοντά του". Είναι πράγματι αδικία ένας γνήσιος εκφραστής του δολοφονικού συστήματος κυριαρχίας που καταδυναστεύει την ανθρωπότητα, να τιμωρείται, έστω και συμβολικά, αντί να παρασημοφορείται. Είναι δυνατόν οι φύλακες της εξουσίας, τα μαντρόσκυλα του θανάτου, να τιμωρούν τον Χάρο;

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00ΠΜ-2.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Δίκες...

★ Την Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου θα γίνει η δίκη του Γιώργου Μπαλάφα για την υποτιθέμενη ανάμιξη του με την γιάφκα-μαϊμού της οδού Καλαμά. Θυμίζουμε ότι ο Γιώργος Μπαλάφας απελευθερώθηκε μετά από απεργία πείνας τον προηγούμενο Σεπτέμβριο.

★ Την Πέμπτη 5 Οκτώβρη στο Διαρκές Στρατοδικείο Θεσσαλονίκης θα γίνει η δίκη του αντιρρησία συνείδησης Νίκου Καρανίκα. Συνελήφθη στις 27 Αυγούστου και κρατείται από τότε στις στρατιωτικές φυλακές Παύλου Μελά.

★ Την Παρασκευή 13 Οκτώβρη θα αρχίσει και η δίκη του Χρήστου Στρατηγόπουλου και των υπόλοιπων τεσσάρων ιταλών αναρχικών για την σκευωρία των δύο ληστειών που τους έχουν αποδώσει.

★ Την Δευτέρα 16 οκτώβρη αρχίζει και η δίκη του Οδυσσέα Καμπούρη. Υπενθυμίζουμε ότι ο Οδυσσέας συνελήφθη τον Ιούνιο του '94, άρχισε αμέσως απεργία πείνας την οποία και αναγκάστηκε τελικά να διακόψει κάτω από τον ωμό εκβιασμό του κράτους που διακινδύνεψε σοβαρά τον θάνατό του.

Εργατικές κινητοποιήσεις ενάντια στις απολύσεις

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ των έκτακτων συμβάσεων στις αρχαιολογικές ανασκαφές Θεσσαλονίκης του υπουργείου πολιτισμού, των πλαστικών Καβάλας και της κλωστοϋφαντουργείας Ρόκα στη Λάρισα, συγκεντρώθηκαν για να διαμαρτυρηθούν για τις απολύσεις συναδέλφων τους και το κλείσιμο των δουλειών τους, έξω από τη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης τη στιγμή που τελούνταν τα εγκαίνια από τον Ανδρέα Παπανδρέου.

Συγκεκριμένα, οι 72 από τους έκτακτους εργαζόμενους διάφορων ειδικοτήτων της ΙΣΤ' εφορείας αρχαιοτήτων Θεσσαλονίκης απολύθηκαν στις 1-9-95 με την επίσημη δικαιολογία ότι απλά "δεν υπάρχουν χρήματα". Δεν μπορεί, βέβαια, να τίθεται τέτοιο ζήτημα για τις πληρωμές των εργατών τη στιγμή που η χρηματοδότηση των ανασκαφών γίνεται από τα κέρδη του Λόττο, τα οποία αριθμούν δεκάδες εκατομμύρια την εβδομάδα, καθώς και από τα κονδύλια που δίνονται για την πολιτιστική πρωτεύουσα του '97 (μέχρι τώρα έχουν δώσει από τις αρχές του '95 έξι δισεκατομμύρια δραχμές και υποτίθεται ότι μέχρι το τέλος του '97 θα δοθούν συνολικά 52 δις.). Οι πραγματικές αιτίες για την απόλυση των εργαζόμενων ανάγονται στο γεγονός ότι ο δήμος Θεσσαλονίκης και ο οργανισμός πολιτιστικής πρωτεύουσας επέλεξαν να επιδείξουν ένα συγκεκριμένο έργο-βιτρίνα σε κεντρικά σημεία της πόλης ώστε να δικαιολογήσουν την απορρόφηση των κονδυλίων αυτών. Αποφάσισαν, λοιπόν, ότι οι ανασκαφές που βρίσκονται στα περίχωρα της Θεσσαλονίκης (στη Θέρμη) δεν τους εξυπηρετούν στο σκοπό τους αυτό και γι' αυτό προέβλεψαν στις συγκεκριμένες απολύσεις προσπάθοντας μάλλον να περισώσουν χρήματα από τους μισθούς των εργαζομένων, ώστε να καλύψουν τις αρπαχτές και τα ελλείμματα. Παράλληλα φαίνεται καθαρά η διάθεση των εκάστοτε εξουσιαστών να διατηρούν

τον θεσμό των έκτακτων για να μπορούν με φόβητρο την απόλυση να κρατούν σε οικονομική ομηρία τους εργαζόμενους προσλαμβάνοντας και απολύοντάς τους όποτε θέλουν κρατώντας τους μόνιμα πια σε καθεστώς εκβιασμού και ανασφάλειας.

Άλλοι 150 εργαζόμενοι στα Πλαστικά Καβάλας απολύθηκαν πρόσφατα όταν το εργοστάσιο όπου δούλευαν, αφού πρώτα αγοράστηκε από τον όμιλο Πετρελάκη, μετά έκλεισε ως χρεωκοπημένο. Στον όμιλο αυτόν ανήκει κι άλλο εργοστάσιο παραγωγής πλαστικών στη Θήβα και προφανώς διεκδικούσε το μονοπώλιο παραγωγής και διάθεσης πλαστικών σωλήνων στην ελληνική αγορά. Αυτό το έχει πια καταφέρει, αφού το μοναδικό εμπόδιό του ήταν τα Πλαστικά Καβάλας, τα οποία εφοδίαζαν αποκλειστικά τη Θράκη, ενώ ο Πετρελάκης την υπόλοιπη Ελλάδα. Δεν είναι η πρώτη φορά που μέσα στον ανταγωνισμό για το μονοπώλιο και το κέρδος, μια επιχείρηση αγοράζει μίαν άλλη με μόνο σκοπό της να την κλείσει.

Και τέλος οι 300 απολυμένοι των κλωστοϋφαντουργείων της Ρόκα, των οποίων το εργοστάσιο έκλεισε κάτω από τις εντολές της οικονομικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με τις οποίες τέτοιες ελαφρές βιομηχανίες-βιοτεχνίες θα πρέπει να κλείσουν στην Ελλάδα και να μεταφερθούν σε χώρες του Τρίτου Κόσμου με χαμηλότερα μεροκάματα και φθηνότερες πρώτες ύλες.

Στη συγκέντρωση έξω από τη Δ.Ε.Θ. βρίσκονταν γύρω στους 500 εργαζόμενους, ενώ περίπου ίδιος ήταν ο αριθμός των αστυνομικών δυνάμεων οι οποίες ήταν πλαισιωμένες από κλούβες, ζητάδες, περιπολικά ως και εκαμίτες στις ταράτσες φροντίζοντας για την ασφάλεια των παρευρισκόμενων αφεντικών που είχαν έρθει να παρακολουθήσουν τα εγκαίνια.

Το μπλόκο των αστυνομικών

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ Ή ΥΠΟΤΑΓΗ

ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ εβδομάδα είχαμε την κινητοποίηση των εργατών στα ναυπηγεία του Cadiz στην Ισπανία με αφορμή την απόλυση 5.000 εργατών που κατέληξε σε άμεση σύγκρουση με την αστυνομία και το κράτος που έφτασε μέχρι το κάψιμο των γραφείων του κυβερνώντος σοσιαλιστικού κόμματος. Την ίδια ακριβώς περίοδο στην περίπτωση των ναυπηγείων του Σκαρμαγκά είδαμε μια απροκάλυπτη συμπαιγνία κυβέρνησης-ΓΣΕΕ και της ηγεσίας του σωματείου μέσα από μια συμφωνία παρωδία για το μέλλον των εργατών των ναυπηγείων και με σκοπό να καμφθεί κάθε πιθανότητα για μαχητική κινητοποίηση των εργατών.

Οι κινητοποιήσεις των εργατών των ναυπηγείων στην Ισπανία δεν είναι τυχαίες. Στην περιοχή του Cadiz υπάρχει παράδοση εργατικών αγώνων, στις οποίες σημαντικό καταλυτικό ρόλο διαδραμάτισε η δράση των αναρχοσυνδικαλιστών της C.N.T.

Το Νοέμβριο του '86, όταν η διεύθυνση επιχείρησε να κλείσει τα ναυπηγεία οι εργάτες απάντησαν με κατάληψη. Όταν η εθνοφυλα-

κή επιχείρησε να εκκενώσει το χώρο από τους εργάτες η αντίδραση ήταν άμεση. Με οδοφράγματα, αυτοσχέδια μπαζούκας αντέδρασαν οι εργάτες και οι κάτοικοι στα δακρυγόνα και στις πλαστικές σφαίρες.

Χαρακτηριστικό σε αυτές τις κινητοποιήσεις ήταν η καθολική συμμετοχή, όχι μόνο των εργατών, αλλά και ενός μεγάλου μέρους του πληθυσμού μέσα από αυτοοργανωμένες επιτροπές αλληλεγγύης. Οι τωρινές κινητοποιήσεις είναι άμεσα συσχετισμένες με τις εμπειρίες που αποκομίσθηκαν από τους αγώνες εκείνης της περιόδου.

Οι εργαζόμενοι στο Σκαρμαγκά θα καταφέρουν να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους, όπως οι ισπανοί συνάδελφοί τους, ή θα μείνουν εγκλωβισμένοι στην κοροϊδία και στην εξαπάτηση του σωματείου τους επικυρώνοντας τη συμφωνία για τα ναυπηγεία στη συνέλευση του σωματείου τους; Μια συμφωνία που στην πραγματικότητα σημαίνει ιδιωτικοποίηση, όπως λέει άλλωστε και ο τίτλος της: "Συμφωνία ιδιωτικοποίησης". Μια συμφωνία πρωτο-

φανής για τα ελληνικά δεδομένα, αφού αν πραγματοποιηθεί τελικά, προβλέπει εκτός από τις απολύσεις 1000 εργατών, την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας-για τα επόμενα τέσσερα χρόνια-, αύξηση παραγωγικότητας με ταυτόχρονη μείωση των αποδοχών, καθώς και την κατάργηση στοιχειωδών δικαιωμάτων. Κι όλα αυτά τα χρόνια η ηγεσία του σωματείου συνειδητά καλλιεργούσε στους εργαζόμενους τη λογική ότι "δεν είναι τώρα ώρα για αγώνες" βάζοντάς τους έτσι σήμερα, μπροστά στο δίλημμα: "συμβιβασμός ή ανεργία". Μόνο που ο συμβιβασμός αυτός εκτός από ξεπούλημα της συνειδησης των εργαζόμενων και των αγώνων τους, μοιραία αργά ή γρήγορα πάλι μπροστά στα ίδια προβλήματα θα τους ξαναφέρει. Ο μόνος δρόμος που μένει είναι ο δρόμος της αντίστασης και της αξιοπρέπειας παίρνοντας οι ίδιοι οι εργάτες τις τύχες του αγώνα στα χέρια τους, όπως και οι ισπανοί συνάδελφοί τους, βάζοντας στην μπάντα τις ξεπουλημένες ηγεσίες τους.

Τ.Δ.

ΔΙΚΤΥΟ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΑΛΦΑ

Πρώτη Πανελλαδική Συνάντηση

ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ σαββατοκύριακο πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο, η καθορισμένη από τον Ιούλιο πρώτη πανελλαδική συνάντηση για τη συγκρότηση Δικτύου και την μετεξέλιξη της εφημερίδας. Είχε προηγηθεί, αν και καθυστερημένα, η αποστολή στις πόλεις, σώματος κειμένων - οχτώ συνολικά - σχετικά με τον διάλογο που είχε ανοίξει η εφημερίδα. Δυστυχώς τα κείμενα αυτά μοιράστηκαν στην έναρξη του διημέρου με αποτέλεσμα οι συμμετέχοντες να μην έχουν ουσιαστικά το χρόνο να τα μελετήσουν. Την πρώτη μέρα συμμετείχαν στην τετράωρη συζήτηση 200 περίπου σύ-

ντροφοί και συντρόφισσες. Στο ζήτημα "Δίκτυο: πρώτη προσέγγιση - προοπτικές" τοποθετήθηκαν καταρχήν σύντροφοι από την Θεσσαλονίκη που εκπροσωπούσαν τη γενική συνέλευση του Δικτύου Βορείου Ελλάδος. Στη συνέχεια ακολούθησαν οι σύντροφοι από τις Συνεργαζόμενες Αναρχικές Ομάδες Θεσσαλίας (Λάρισα, Καρδίτσα, Βόλος), διαβάστηκε επιστολή παρέμβασης από την ομάδα Λοξίες Σερρών, ενώ τοποθετήθηκαν σύντροφοι από τις αναρχικές ομάδες Πάτρας και Καβάλας. Οι εργασίες ολοκληρώθηκαν με τις τοποθετήσεις από Αθήνα και η διαδικασία εισηγήσεων - διευκρινιστικών ερωτήσεων - κριτικών τοποθετήσεων κρίθηκε γόνιμη και υποδειγματική. Από όλους τους ομιλητές υποστηρίχθηκε η αναγκαιότητα συγκρότησης του Δικτύου με τον ιδιαίτερο προσανατολισμό, αλλά και επιφυλάξεις που έθετε ο καθένας, ενώ χαρακτηριστικό ήταν ότι όλοι οι σύντροφοι από την επαρχία υποστήριξαν την οργάνωση αυτόνομων ομάδων στήριξης του Δικτύου στα πλαίσια μίνιμουμ συμφωνιών σε συγκεκριμένα πολιτικά ζητήματα (την τρίτη εκδοχή μετεξέλιξης του Αλφα, όπως παρουσιάστηκε στο 10ο φύλλο της εφημερίδας).

Την δεύτερη μέρα στην 8ωρη διαδικασία που ξεκίνησε στις μία το μεσημέρι συμμετείχαν 80 περίπου σύντροφοι και επιχ ειρήθηκε να ξεκαθαριστεί η σχέση του Δικτύου με την εφημερίδα. Έγιναν αναλυτικές κριτικές τοποθετήσεις, ιδιαίτερα στην εισήγηση των συντρόφων από την Θεσσαλονίκη, και συζητήθηκε η ορ-

γανωτική συγκρότηση καθώς και οι διαδικαστικές, αλλά και κοινωνικο-παρεμβατικές λειτουργίες του Δικτύου. Καταδείχτηκε η ανάγκη για πολύ διεξοδικότερο διάλογο σε μια σειρά καίριων ζητημάτων για τη συγκρότηση του Δικτύου και τη μετεξέλιξη της εφημερίδας.

Μετά από μαραθώνια, επίπονη και εξαντλητική διαδικασία η πανελλαδική συνάντηση κατέληξε στα εξής:

"Τα παρακάτω αποτελούν πρόταση για έγκριση, προς τις συνελεύσεις πόλεων και περιοχών, όλης της χώρας:

1 Συγκροτείται το Δίκτυο στήριξης του Αλφα (διαδικασίες διαλόγου μέσα από συνελεύσεις πόλεων, έκδοση εσωτερικού δελτίου).

2 Δέσμευση των συνελεύσεων πόλεων για στήριξη της εφημερίδας και συγκρότηση συνελεύσεων Δικτύου στην προοπτική μετεξέλιξης τους σε συντακτικές ομάδες.

3 Συντονισμός - προετοιμασία της επόμενης πανελλαδικής συνάντησης, καθώς και έκδοση του εσωτερικού δελτίου από τη συνέλευση για το Δίκτυο της Θεσσαλονίκης.

4 Περιεχόμενα εσωτερικού δελτίου:

α) προϋποθέσεις, ή όχι, για συμμετοχή στο Δίκτυο

β) προτάσεις θεματολογίας για συμφωνίες σε πολιτικές αναλύσεις και πρωτοβουλιών πολιτικής δράσης που αφορούν το σύνολο ή μέρος του Δικτύου.

γ) ανάλυση μέσα από το δελτίο για το πολιτικό υπόβαθρο αντιτιθέμενων πολιτικών απόψεων που πιθανόν να εμφανιστούν κατά την έκδοση.

δ) προτάσεις για την οργανωτική συγκρότηση και διαδικαστικές λειτουργίες του Δικτύου.

ε) κριτικός απολογισμός της συντακτικής συνέλευσης.

Πρώτη πανελλαδική συνάντηση για το Δίκτυο και την μετεξέλιξη της εφημερίδας.

Αθήνα, 17 Σεπτέμβρη 1995."

Το παραπάνω κείμενο καλείται να

απαντηθεί στο διάστημα των επόμενων τριών εβδομάδων. Το πρώτο εσωτερικό δελτίο θα εκδοθεί τις πρώτες μέρες του Οκτώβρη και θα περιέχει, μεταξύ άλλων, τις εισηγήσεις και τις τοποθετήσεις που έγιναν στη διάρκεια του διημέρου. Παρακαλούνται οι σύντροφοι/σες, που ενδιαφέρονται, να αποστείλουν έγκαιρα τις παρεμβάσεις που έκαναν στη διάρκεια της πρώτης πανελλαδικής συνάντησης στην Ομάδα Συνεργατών/τριών Θεσσαλονίκης.

Για επικοινωνία: ΑΛΦΑ/ Τ.Θ. 50042 / Τ.Κ. 54013 Θεσσαλονίκη Fax : 031/207093

Εκδηλώσεις...

★ Διήμερο εκδηλώσεων οργανώνει η κατάληψη της Villa Βαρβάρα στη Θεσσαλονίκη, την Παρασκευή 22 και το Σάββατο 23 Σεπτέμβρη. Οι εκδηλώσεις περιλαμβάνουν πάρτυ στη Γεωπονική την Παρασκευή και συναυλία με την Ωχρά Σπειροχαίτη το Σάββατο και αποσκοπούν στην οικονομική ενίσχυση της κατάληψης για την επιδιόρθωση της πρόσοψης του κτιρίου.

★ Καλείται συνέλευση στα γραφεία του ΑΛΦΑ την Κυριακή 24 Σεπτέμβρη 7μμ για όσους ενδιαφέρονται άμεσα για την συγκρότηση του δικτύου στήριξης της εφημερίδας.

★ Την επόμενη Τρίτη 26 Σεπτέμβρη, η Κίνηση Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών από πανεπιστήμια και σχολές θα πραγματοποιήσει συνέλευση στις 6.00μμ στο Πολυτεχνείο.

Αλφα
ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 22

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μμ και Σάββατο 11.00μμ-2.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809 Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

Απολύσεις και κινηματική δυναμική

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ βιώνουμε σε όλο της τη μεγαλείο αλλά και στις αντιφάσεις και αντιξοότητες της, την καπιταλιστική αναδιάρθρωση σε οικουμενικό επίπεδο μα και στις συγκεκριμένες συνθήκες στην επικράτεια του ελληνικού κράτους και κατ'επέκταση του προλεταριάτου που ζει στην Ελλάδα. Η παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου, ο εκσυγχρονισμός και αναδιοργάνωση της παραγωγικής διαδικασίας, η εξουσία της πληροφορίας. Οι ανταγωνισμοί των εθνικών κεφαλαίων και οι εθνικισμοί, ο θρησκευτικός φανατισμός και η οικολογική καταστροφή, η γενικευμένη μιζέρια των προλεταρίων, η καταρράκωση απλών καθημερινών ανθρώπων καταστάσεων

συνθέτουν ένα περιβάλλον "καταστροφολογικό", στο οποίο η ζωή και επαναστατική προοπτική προσπαθεί να αναδυθεί μέσα στα διαπλεκόμενα παιχνίδια του σύγχρονου κοινωνικού ανταγωνισμού.

Μέσα σε αυτήν την προσπάθεια αναδιάρθρωσης, σημαντικό και ως ένα σημείο στρατηγικό ρόλο παίζουν οι απολύσεις και ανακατατάξεις του εργατικού δυναμικού. Προφανώς δεν είναι δυνατό να εξεταστούν οι πολιτικές των απολύσεων διαχωρισμένες από την γενικευμένη κίνηση του ελληνικού κεφαλαίου να εκσυγχρονίσει, από την επιθετικότητα της ελληνικής αστικής τάξης απέναντι στις καινούργιες αγορές της ανατολικής Ευρώπης, την προσπάθεια της

να ισχυροποιηθεί (έως αυτονομηθεί σε ορισμένες περιπτώσεις) και κατοχυρωθεί στην Βαλκανική και πάνω απ' όλα από το λυσσαλέο πόλεμο που διαφαίνεται απέναντι στο προλεταριάτο της Ελλάδας (το ζήτημα είναι αν και πώς αυτό θα απαντήσει).

Περισσότερο για λόγους στατιστικής (ούτως ή άλλως η κοινωνική πραγματικότητα δεν περιγράφεται από διαγράμματα και πίνακες) αναφέρουμε κάποια στοιχεία που δημοσιεύτηκαν στον αστικό τύπο. Τα στοιχεία αυτά συλλέχτηκαν από την Γ.Σ.Ε.Ε., από τα εργατικά κέντρα 26 μεγάλων πόλεων. Σε αυτά δεν περιλαμβάνονται πόλεις όπως η Αθήνα, η Ελευσίνα και η Θεσσαλονίκη με μεγάλο ποσοστό απολύσεων και ανεργίας.

Και δεν περιλαμβάνονται ακόμα οι μελλοντικοί απολυμένοι του Σκαρμαγκά και άλλων μεγάλων βιομηχανικών μονάδων στην Ελευσίνα, το Βόλο και άλλα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα. Σε αυτές τις 26 πόλεις απολύθηκαν την τελευταία πενταετία 34.056 εργαζόμενοι - ες. Ελάχιστες από αυτές τις χαμένες θέσεις εργασίας αναπληρώθηκαν.

Αξίζει να εξετάσουμε πώς έχουν αντιδράσει μέχρι στιγμής οι ίδιοι οι εργαζόμενοι - ες, και ειδικά να περιγράψουμε τις όποιες αντιδράσεις στις απολύσεις. Γιατί τουλάχιστον κάποια διάθεση να παλεύουν τα πράγματα υπάρχει. Απλά εκδηλώνεται όταν είναι αργά, ή όταν το μαχαίρι (το φάσμα της ανεργίας) φθάσει στο κόκκαλο.

Τρία είναι, πιστεύω, τα χαρακτηριστικά των εργατικών αγώνων της τελευταίας πενταετίας. Ο κατακερματισμός, η καθοδήγηση από γραφειοκρατικές και κομματικές ηγεσίες και η έλλειψη προοπτικής και συνέχειας.

Στην εποχή του γενικευμένου κατακερματισμού και αλλοτρίωσης, της καταστροφής του κοινωνικού ιστού (όχι από επαναστατική σκοπιά, αλλά όσο αφορά την αλληλεγγύη, την επικοινωνία, την αλληλεγγύη) αυτό αντανακλάται σε κάθε τόμο του ανθρώπινου.

Αυτό αφορά και τους κοινωνικούς αγώνες (στην περίπτωση μας τους εργατικούς) που διαχωρίζονται και κατακερματίζονται, τόσο μεταξύ τους, όσο και προς το σκοπό και τη δυναμική - οδηγούν είτε σε πρόσκαιρα αποτελέσματα, είτε στην ήττα. Η ταξική αλληλεγγύη εξαντλείται στην απάντηση του τίποτα, αγώνων χωρίς περιπέτεια, χωρίς κριτική στο σύνολο της ζωής, χωρίς οράματα και ιδανικά.

Ο καθένας μόνος του παλεύει έρμαιο στα χέρια και τα σχέδια των κομματικών φερέφωνων, της διαμεσολάβησης των ρουφιάνων συνδικαλιστών, λιθάρη στα σχέδια αφεντικών και κράτους. Η ήττα των ιδεολογιών της ανατροπής πέρασε στα παρασκήνια ή στην λήθη όλη την παράδοση των ισχυρών εργατικών κινημάτων, των άγριων απεργιών, του επαναστατικού οράματος και τρόπου ζωής.

Έτσι αυτοί οι κατακερματισμένοι - καθοδηγούμενοι αγώνες (με τις εξαιρέσεις φυσικά, όταν "άγριες" καταστάσεις ξεσπάνε με ημερομηνία όμως λήξης), πέρα από τη συγκυριακή δυναμική τους, χωρίς προοπτική και συνέχεια οδηγούνται στο μαρasmus και την ηττοπάθεια.

Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε όμως ότι οι αγώνες ενάντια στις απολύσεις είναι κομμάτι των αγώνων ενάντια σε καπιταλισμό και κράτος και σε αυτή του τη διάσταση πρέπει να καταδειχθεί και να εκδηλωθεί. Όταν κατανοήσουμε ότι είτε εργαζόμενοι είτε άνεργοι (όψεις του ίδιου νομίσματος: της μισθωτής εργασίας και της εκμετάλλευσης) τα συμφέροντά μας είναι κοινά, οπότε κοινός και ο εχθρός, κοινή και η προοπτική της απελευθέρωσης και της ισότητας.

Ως επαναστάτες αναρχικοί το ζήτημα είναι πώς με το λόγο και τις πρακτικές μας και κυρίως με τον τρόπο σύνδεσης με αυτούς τους αγώνες θα αναδείξουμε τους αγώνες ενάντια στις απολύσεις στο πραγματικό τους πλαίσιο και προοπτική. Γιατί όταν χάνονται οι συλλογικές ψευδαισθήσεις ανοίγει ο δρόμος της ανατροπής.

Στο κάτω - κάτω είναι πιο ελκυστικό να γκρεμίσουμε τα σχέδια των εκμεταλλευτών μας, παρά να τσακίσουμε την αξιοπρέπεια και την ζωή μας για άλλη μια φορά.

Τι δεν πάει καλά με τα Mc Donald's;

Ενώ εκατομμύρια άνθρωποι λιμοκτονούν, αχάνει εκτάσεις γης σε φτωχές χώρες χρησιμοποιούνται για την κτηνοτροφία βοοειδών ή για την παραγωγή φυράματος. Τα Mc Donald's παράγουν προϊόντα κρέατος, ενθαρρύνοντας έτσι τον κόσμο να τρέφεται με κρέας πιο συχνά. Με 145.000.000 τόνους φύραμα (σόγια, βρώμη, κλπ) ταΐζονται ζώα που αποφέρουν 21.000.000 τόνους κρέατος.

Καταστρέφοντας τον πλανήτη.

Τα πιο ωραία και πυκνά δάση στον κόσμο καταστρέφονται με έναν τρομακτικό γρήγορο ρυθμό από πολυεθνικές εταιρείες. Τα Mc πρόσφατα, αναγκάστηκαν να παραδεχθούν πως με την βοσκή βοδινών σε πρώην δασώδεις εκτάσεις εμποδίζεται η αναγέννηση του δάσους. Επίσης παραδέχτηκαν τη χρήση τέτοιων "αγροκτημάτων" από πολυεθνικές προμηθευτές τους, οι οποίοι αναγκάζουν τους ντόπιους να εγκαταλείψουν τον τόπο τους. Τα Mc έχουν τα υψηλότερα ποσοστά σε καταλάωση κρέατος. Κι η βιομηχανία μπιφτεκίων αναπτύσσεται εκπέμποντας μεθάνιο συνεισφέροντας και στην καταστροφή του οζόντος. Κάθε χρόνο τα Mc χρησιμοποιούν χιλιάδες τόνους μη απορρίπτους συσκευασίας η οποία γίνεται σκουπίδια.

Καταστρέφοντας την υγεία.

Τα Mc παρουσιάζουν τα φαγητά τους σαν "υγιεινά", αλλά η αλήθεια είναι πως είναι πλούσια σε λίπος, ζάχαρη και αλάτι, επίσης χαμηλά σε ενέργεια και βιταμίνες. Μια τέτοιου είδους διατροφή προκαλεί στον οργανισμό του ανθρώπου ασθένειες της καρδιάς, καρκίνο, διαβήτη, κ.ά. Τα φαγητά τους περιέχουν επίσης πολλά χημικά συστατικά που μπορούν να προκαλέσουν δηλητηριάσεις και υπερνευρική κατάσταση στα παιδιά. Ας μην ξεχνάμε πως το κρέας είναι η συνήθης αιτία τροφικών δηλητηριάσεων.

Το 1991 τα Mc ήταν υπεύθυνα για μια "έκρηξη" δηλητηριάσεων στην Αγγλία όπου άνθρωποι υπέφεραν από νεφρική ανεπάρκεια.

Σκοτώνοντας ζώα.

Τα μενού των fast foods είναι βασισμένα στο βασανισμό και τον θάνατο εκατομμυρίων ζώων. Τα περισσότερα κλείνονται στις γνωστές "φάρμες", μη έχοντας καμιά επαφή φρέσκο αέρα και ήλιο, χωρίς ελευθερία έστω κίνησης. Εμείς έχουμε το δικαίωμα επιλογής στο να τρώμε, ή όχι, κρέας, αλλά τα

750.000.000 ζώα που σφάζονται κάθε χρόνο, δεν έχουν άλλη επιλογή.

Εκμετάλλευση του εργατικού προσωπικού.

Οι υπάλληλοι σε τέτοιου είδους αλυσίδες καταστημάτων, πληρώνονται με χαμηλούς μισθούς. Τα Mc δεν πληρώνουν τις υπερωρίες ακόμα και όταν ένας υπάλληλος αναγκάζεται να δουλέψει πολλές ώρες περισσότερο απ' το κανονικό. Η πίεση που ασκούν, ώστε να κρατούν τα κέρδη σε υψηλά ποσοστά και την αξία των μισθών σε χαμηλά ζητώντας ταυτόχρονα από τους εργαζόμενους μεγαλύτερη παραγωγικότητα, έχει σαν αποτέλεσμα το προσωπικό να αναγκάζεται να δουλεύει σκληρότερα και γρηγορότερα με συνέπεια να γίνονται πολλά εργατικά ατυχήματα (καψίματα, κλπ).

Η πλειονότητα των υπαλλήλων είναι άνθρωποι που δεν έχουν εμπειρίες από άλλες δουλειές και έτσι αναγκάζονται να δεχτούν αυτού του είδους την εκμετάλλευση. Καθόλου περιεργό δεν είναι επίσης, το πόσοι υπάλληλοι απολύονται πάνω στην προσπάθειά τους να οργανώσουν ένωση ή σωματείο, ώστε να μπορέσουν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Φυσικά τα Mc όπως και όλα του είδους μαγαζιά-αλυσίδες είναι αντίθετα σε ό,τι έχει να κάνει με σωματεία κλπ.

Λογοκρισία και Mc Libel (Mc δυσφήμιση).

Ο αγώνας αυτού του είδους ενάντια στα Mc γίνεται από οργανώσεις και άτομα, με ένα μεγάλο αριθμό εκδόσεων φυλλαδίων, αφισών κ.α. Στα μέσα του '80 η London Greenpeace προσπάθησε να καθιερωθεί μια ετήσια μέρα δράσης ενάντια στα Mc. Τελικά το κατάφερε και συμβαίνει κάθε χρόνο στις 16 Οκτώβρη όπου γίνονται πορείες και άλλες διαμαρτυρίες σε όλο τον κόσμο. Τα Mc ξοδεύουν κάθε χρόνο γύρω στο 1 δις σε διαφήμιση και προσπαθώντας να κλείσουν στόματα που μιλούν.

Φέτος δικάζονται η Helen Steel και ο Dave Morris δύο μέλη της London Greenpeace. Η κατηγορία είναι "συκοφαντία" την οποία αρνήθηκαν και οι δύο. Τα Mc υποστηρίζουν πως τα φυλλάδια είναι "παγίδα" για τον κόσμο γράφοντας ανακρίβειες.

Μαζί μπορούμε να αγωνιστούμε ενάντια στους θεσμούς και στους ανθρώπους της εξουσίας και να δημιουργήσουμε μια καλύτερη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση.

(μετάφραση της Γιάννας από φυλλάδιο της London Greenpeace, καμία σχέση με την γνωστή οργάνωση)

ΜΑΚΕΔ-ΟΝΩΝ ΜΑΧΗ!

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

κού. Δεν θα ήταν άστοχο να πούμε πως οι βομβαρδισμοί του NATO στη Βοσνία είχαν στόχο και την Αθήνα και τα Σκόπια.

Η Νέα Τάξη Κυριαρχίας που εκδηλώνεται και επιβάλλεται παντού με πολιτικοστρατιωτικούς όρους έχοντας κύριο και αδιαμφισβήτητο εκφραστή τους Αμερικάνους, περνά πάνω από τα Βαλκάνια. Το ειρηνευτικό τους σχέδιο δύσκολα θα συζητιόταν από τους εμπλεκόμενους της Βοσνίας χωρίς τη στρατιωτική τους δράση (από οργανισμούς πραγματικά υποχείρια των επιλογών τους, NATO, ΟΗΕ) όπως επίσης δύσκολα θα ε-

περχόταν η πρώτη συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και ...Μακεδονίας (χρησιμοποιείστε όποιο παράγωγο θέλετε ή προσδιοριστικό επίθετο νομίζετε, έτσι κι αλλιώς στο μέλλον δεν θα έχει καμιά σημασία), αν δεν υπήρχαν οι κατάλληλες απειλές και εγγυήσεις για το μέλλον. Οι αμερικανοί πλέον είναι οι μόνοι που μπορούν να παρέχουν και απειλές και εγγυήσεις, φτάνει να μην αμφισβητούνται, αλλά και να εξασφαλίζονται τα συμφέροντά τους.

Κάποιες εκτιμήσεις

Φτάνοντας στο τέλος αυτής της ιστορίας θα ήταν καλό να δούμε κάποιες εκτιμήσεις που ακούστηκαν από την αρχή, κατά την διάρκεια ή προς το τέλος αυτού του "μεγάλου εθνικού ζητήματος"

1) Η επικινδυνότητα, η υποτέλεια

και ο τυχοδιωκτισμός των κυβερνήσεων και των ηγεσιών τους.

2) Το εύρος και η διάσταση των ενδοκυριαρχικών συγκρούσεων και ανταγωνισμών στο εσωτερικό των ντόπιων πολιτικοοικονομικών λόμπι.

3) Το αδιέξοδο και η καταστροφικότητα της ανάδειξης του κοινωνικοπαθολογικού φαινομένου που λέγεται εθνικισμός με την επιβολή του σαν κυρίαρχη κοινωνική πραγματικότητα.

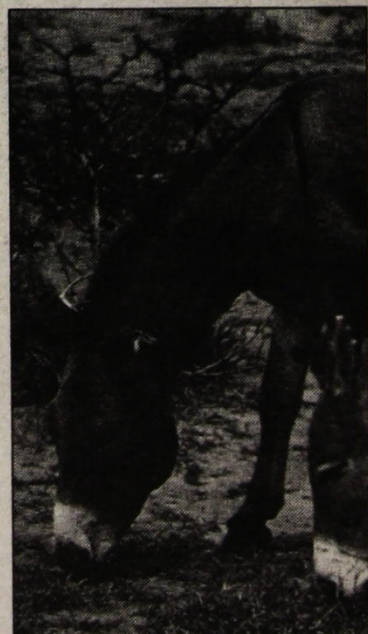
4) Η ανάδειξη του φασισμού, όχι μόνο στην εξτρεμιστική του διάσταση, αλλά σαν δομικό στοιχείο της κυρίαρχης ιδεολογίας.

5) Ο εγκλωβισμός του μεγαλύτερου μέρους της οργανωμένης αριστοκρατίας, των "επώνυμων" διανοούμενων και μη, στα λεγόμενα εθνικά ζητήματα καθώς και η απεμπόληση του όποιου ταξικού λόγου, όχι βέβαια σαν αποτέλεσμα ιδεολογικής

αδυναμίας, αλλά σαν αποτέλεσμα ουσιαστικής στήριξης του έθνους-κράτους και της ιδεολογίας του.

6) Την ανάδειξη των ΜΜΕ σαν το υπέρτατο μηχανισμό επιβολής της κυρίαρχης ιδεολογίας και των επιλογών της.

Έχοντας αυτές τις εκτιμήσεις δεν μπορούμε παρά να είμαστε αντίθετοι στη διαδικασία συγκρότησης εθνικού κράτους. Ο κάθε λαός, η κάθε εθνότητα, μπορεί να χαρακτηριστεί και να αυτοπροσδιοριστεί όπως θέλει. Η υπόσταση σε κράτος όμως είναι πηγή τυραννίας, εχθρότητας και πολέμων. Το κράτος χωρίς την επιβολή μιας πλαστής εθνικής συνείδησης δύσκολα θα αποτελούσε την επιλογή οργάνωσης, εδραίωσης και αναπαραγωγής της κυριαρχίας. Το διαφανόμενο τέλος του μοντέλου έθνους-κράτους αποτελεί τον πρόδρομο της Νέας Τάξης Κυριαρχίας, της νέας και αποτελεσματικότητας

τερης κοινωνικής οργάνωσης από το διεθνοποιημένο πια κεφάλαιο που δεν ανέχεται συνοριακές γραμμές, τοπικές αγορές και συμφέροντα.

A.K.

Γ.Κ.

ΝΕΟΦΙΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ

Οι εργάτες του Puerto Real δείχνουν το δρόμο

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ αποδεικνύει το διπλό πρόσωπο του νεοφιλελευθερισμού: από τη μια μεριά σταδιακή κατάρρευση των λεγόμενων "κεκτημένων" και από την άλλη ενιαία διεύθυνση της παγκόσμιας οικονομίας στα πλαίσια της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Οι ναυτιλιακές εταιρείες επιτάσσουν την επιβίωση εκείνων των ναυπηγείων που χαρακτηρίζονται από χαμηλό εργατικό κόστος.

Έτσι η διεθνής ναυπηγική βιομηχανία κατευθύνεται στην Κορέα και στα προσφάτως αποκρατικοποιημένα ναυπηγεία των χωρών της Βαλτικής και της πρώην Ανατολικής Γερμανίας, που "εξυγιάνθηκαν" μετά από χιλιάδες απολύσεις και συρρίκνωση των εργατικών δικαιωμάτων για να επιτευχθούν οι συμφέροντες για το Κεφάλαιο όροι. Η μόνη άλλη περίπτωση ναυπηγείων όπου ο νεοφιλελευθερισμός συναινεί στην επιβίωση και ενίσχυσή τους είναι αυτών της Ιαπωνίας, που με τον προηγμένο τεχνολογικό εξοπλισμό τους, επιτυγχάνουν ιδιαίτερα σύντομους

χρόνους αποπεράτωσης εργασιών.

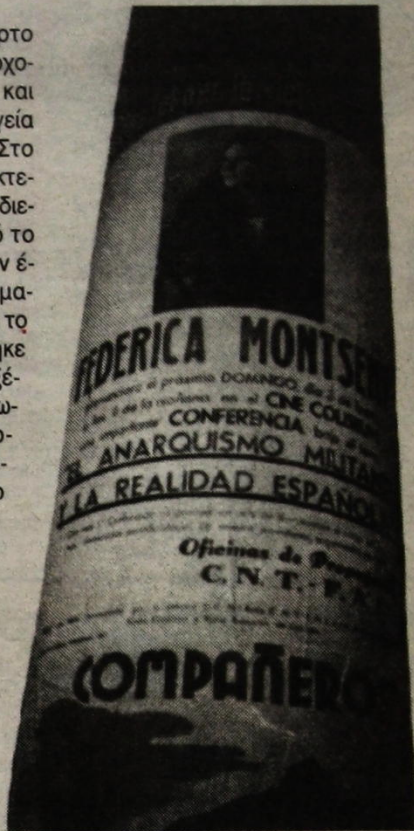
Τα παραπάνω έχουν σαν συνέπεια τα ναυπηγεία της μεσογείου να δέχονται τις αφόρητες πιέσεις του διεθνούς κεφαλαίου, γεγονός που τελικά καλούνται να το πληρώσουν - ποιοί άλλοι; - οι εργαζόμενοι. Στην Ισπανία, η "σοσιαλιστική κυβέρνηση" έχει δεσμευτεί από τον ΟΟΣΑ να καταργήσει μέχρι το 1999 όλες τις κρατικές επενδύσεις στον τομέα της ναυπηγικής, κάτι που μεταφράζεται σε χιλιάδες απολύσεις.

Στην Ελλάδα, η "σοσιαλιστική κυβέρνηση", κατηγορείται από τη Νομισματική Επιτροπή της κοινότητας για την καθυστέρηση στον τομέα των αποκρατικοποιήσεων και για τον ίδιο λόγο "απειλείται" με επιβολή προστίμου 80 δις δρχ. Βέβαια ξέρουμε καλά ότι αυτή η καθυστέρηση δεν οφείλεται σε "σοσιαλιστικές ευαισθησίες", αλλά στην δυσλειτουργία του υπό διδύλου κυβερνητικού σχήματος, στα υπόγεια μαγειρέματα για προμήθειες και μίζες και στην απροθυμία για είσπραξη του αναμενόμενου πολιτικού κόστους.

Η τελική κυβερνητική απόφαση για τα ναυπηγεία Σκαρμαγκά, που μάλλον θα αποτελέσει πυξίδα και για τα υπόλοιπα ναυπηγεία, ουσιαστικά οδηγεί στο κλείσμά τους. Το βέβαιο είναι ότι σε πρώτη φάση θα απολυθούν 1000 εργαζόμενοι, ενώ οι υπόλοιποι 2000 θα αποπληρώσουν το 49% της επιχείρησης (που τους "παραχωρήθηκε" καταναγκαστικά) με περικοπές των μισθών τους! Στην ίδια κατεύθυνση, η διοίκηση των κρατικών ναυπηγείων της Ισπανίας, ανακοίνωσε την περασμένη βδομάδα ότι θα ζητήσει την κατάργηση του 50% των θέσεων εργασίας, ένα μέτρο που θα οδηγήσει στο κλείσιμο των ναυπηγείων του Κάντις και της Σεβίλλης και στην απόλυση 15000 ατόμων που εξαρτώνται άμεσα από το ναυπηγικό τομέα.

Ελλάδα - Ισπανία ίδια γεύση; Όχι ακριβώς. Ο παράγοντας που δημιουργεί την τεράστια διαφορά ανάμεσα στις ουσιαστικές παθητικές αντιδράσεις στα πλαίσια της νομιμότητας και της ΓΣΕΕ και στις πύρινες σκηνές που διαδραματίστηκαν την

περασμένη βδομάδα στο Πουέρτο Ρεάλ και τη Σεβίλλη, είναι η αναρχο-συνδικαλιστική δράση που εδώ και χρόνια αναπτύσσεται στα ναυπηγεία αυτών των ισπανικών πόλεων. Στο 14ο φύλλο του Αλφα, υπήρχε εκτενής αναφορά στους αγώνες που διεξάγει η CNT της περιοχής από το 1987. Αγώνες που στο παρελθόν έφεραν συγκεκριμένα αποτελέσματα, αγώνες που έχουν αναπτύξει το μαχητικό πνεύμα που εκδηλώθηκε όταν η οργή των εργαζόμενων ξέσπασε αμέσως μετά την ανακοίνωση των προθέσεων της εργοδοσίας: αποκλεισμός με οδοφράγματα της εισόδου στο Πουέρτο Ρεάλ, συνεχείς πορείες με συγκρούσεις και οδοφράγματα στο Πουέρτο Ρεάλ και τη Σεβίλλη, πυρπόληση με μολότωφ των γραφείων του σοσιαλιστικού κόμματος. Ενάντια στη νεοφιλελευθερή βαρβαρότητα και την καπιταλιστική αναδιάρθρωση, οι εργάτες του Πουέρτο Ρεάλ δείχνουν τον δρόμο!

Η αγωνιστική ηλεκτρική καρέκλα

“ΕΝΑ ΑΤΟΜΟ ΕΙΝΑΙ ΔΙΓΟ, δύο άτομα είναι τέλεια, τρία άτομα είναι πολλά και πάνω από τέσσερα άτομα αντιπροσωπεύουν τις μάζες”. Αυτός ο τρόπος σκέψης είναι κατανοητός για κάθε αναρχικό. Προσωπικά, για μεγάλο χρονικό διάστημα, ήμουν διαφορετικής γνώμης: σκεφτόμουν, ότι περισσότερα άτομα, κερδίζουν περισσότερα απ’ ότι λίγα, και ότι έκανε μια καλύτερη εντύπωση “προς τα έξω”, αν σε μια διαδήλωση, ή σ’ ένα συνέδριο, παρευρίσκονταν τα περισσότερα το δυνατό άτομα. Μια μέρα όμως κατάλαβα ότι η ποσότητα χωρίζει την ποιότητα δεν είχε κανένα νόημα. Μου έγινε ξεκάθαρο ότι δεν αρκούσε να πηγαίνω βόλτες μ’ ένα σωρό ανθρώπους που - στην καλύτερη περίπτωση - είχαν καλές προθέσεις, που όμως δεν είχαν δικές τους εντάσεις, ούτε ιδέες ούτε πολύ λιγότερο πραγματικές εντάσεις για να αγωνιστούν.

Αναρωτήθηκα γιατί αυτά τα άτομα βρίσκονταν στο εσωτερικό του “ανταγωνιστικού” κινήματος. Περισσότερο τους παρατηρούσα και περισσότερο πειθόμουν ότι θα μπορούσαν να αισθανθούν πραγματωμένα αλλά και καλύτερα, μέσα σε μια απ’ αυτές τις δομές που ασχολούνται με την ελεημοσύνη. Δεδομένου όμως ότι δεν ήθελα να προσεταρωτώ τον ρόλο του δικαστή, ή της καθαρίστριας των ιδιαίτερα μολυσμένων ψυχολογικών απορρομμάτων, άρχισα να σκέφτομαι πως να ξεφύγω απ’ αυτή την κατάσταση χωρίς μ’ αυτό να πρέπει να απαρνηθώ τις δικές μου αγωνιστικές εντάσεις.

Ήταν μια μακρά και σκληρή διαδικασία: φυσικά είναι πιο απλό να παραμείνεις μέσα στη μεγάλη οικογένεια που δίνει την εντύπωση ότι μας προστατεύει από τις κακιές της κοινωνίας. Μέσα στην οποία, στα θεμέλια, ίσως υπάρχουν μερικές φορές οι ίδιες σκέψεις και που μας προσφέρει ένα κάποιο αίσθημα ασφάλειας. Όμως εγώ δεν έψαχνα μια εναλλακτική οικογένεια, αλλά άτομα που, όπως εγώ, παθάνονταν την ένταση να καταστρέψουν αυτό το σύστημα για να μπορέσουν έπειτα να ζήσουν μέσα σε μια ελεύθερη κοινωνία για όλους.

Ύστερα από ορισμένες αναζητήσεις συνάντησα αυτά τα άτομα - αγωνιστές. Αρχικά με εντυπωσίασαν οι μεταμιφίες τους, αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι και αυτοί επίσης θα μπορούσαν να αισθανθούν καλύτερα μέσα σε κάποιο θεραπευτικό κέντρο.

Συχνά η λεγόμενη αγωνιστικότητα ήταν μονάχα μια πρόφαση ώστε να κατασταλούν όλοι αυτοί που προσπαθούσαν

να κάνουν να περάσουν οι ιδέες τους και οι εντάσεις τους. Αυτοί που δεν ήταν διατεθειμένοι να ακολουθήσουν του διάφορους σουπεραρχηγίσκους, σαν ένα κοπάδι προβάτων, δεν είχαν καμιά δυνατότητα δικών τους αποφάσεων. Ήδη ο ίδιος ο όρος της αγωνιστικότητας με ενοχλούσε και δεν ήθελα να έχω καμιά σχέση απολύτως με κάποιο μιλιταριστικό όρο. Γι’ αυτό αποφάσισα να παω αντί στην αγωνιστική οικογένεια.

Ακόμα και σήμερα, παραμένω άναυδη όταν έρχονται στα χέρια μου αυτές οι αγωνιστικές προκηρύξεις, μέσα στις οποίες γίνεται λόγος με μια μεγάλη δόση ελαφρότητας, περί των “συντρόφων μας”. Οι δικοί μου σύντροφοι, είναι αυτά τα άτομα με τα οποία έχω προσωπικά ένα σχέδιο το οποίο τουλάχιστον προσπαθώ να το φέρω σε πέρας. Πάνω στο πρόσωπο της γης υπάρχουν μάζες ατόμων που έχουν όλους τους λόγους για να εξεγερθούν, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι τους θεωρώ συντρόφους μου. Ακόμη κι αν τους γνώριζα προσωπικά, δεν θα ήταν, ίσως, ούτε καν δυνατό να πάμε να πιούμε έστω, και μια μπύρα μαζί, ακόμη λιγότερο να αρχίσουμε μια οποιαδήποτε συζήτηση με επαναστατικούς σχεδιασμούς.

Τμήμα του αγωνιστικού περιγύρου αποτελεί ξεκάθαρα επίσης η δυναμική της ομάδας που δομείται πάνω στην ποσότητα.

Ωρες άχρηστων συζητήσεων, βαρετών, μεγάλων συνθημάτων και καμιάς συγκεκριμενοποίησης. Ένα πολύ θλιβερό πλαίσιο.

Μια μέρα αντιλήφθηκα ότι ήμουν διατεθειμένη να οβήσω από το σημειωματάριο μου πολύ γρήγορα τα λεγόμενα φιλικά πρόσωπα, αν μου είχαν κάνει έστω και την παραμικρή αδικία.

Αυτή η λογική ισχύει επίσης και για το κίνημα. Αντιλήφθηκα, πόσο είναι δυνατό να είσαι φυλακισμένος μέσα σ’ ένα κίνημα ή σε μια ομάδα. Σαν σύντροφοι συμβαίνει να γίνονται αποδεκτές ορισμένες απαράδεκτες ανθρώπινες συμπεριφορές, φτάνει να είναι κάποιος αγωνιστής. Αν έπειτα πρόκειται για ένα αγωνιστικό καθήκον, συχνά δεν λαμβάνεται ούτε καν υπόψη. Όταν όμως το αγωνιστικό καθήκον τολμά μέσα στην καθημερινότητα να κάνει πράγματα, πράγματι άσχημα και καταφανή, τότε αυτό δικάζεται, χωρίς καμιά δυνατότητα υπεράσπισης και καταδικάζεται στην αγωνιστική ηλεκτρική καρέκλα. Όλα αυτά επίσης στο όνομα μιας αμφίβολης αναρχίας. Κανένας δεν αναζητά τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους συνέβη το γεγονός* και έτσι δεν

μπορεί να υπάρξει απάντηση και ούτε καν καταστροφή αυτών των ομαδικών λογικών.

Η δυναμική της ομάδας κατά τη γνώμη μου δεν μπορεί να κινήσει τίποτα ήδη για τον μοναδικό λόγο, ότι η ομάδα ασχολείται πολύ με την ίδια την δυναμική. Όσο περισσότερα άτομα εξαρτώνται από την ομάδα, τόσο πιο δύσκολος είναι ο σεβασμός των εντάσεων και των επιθυμιών των επιμέρους ατόμων. Έτσι η ομάδα περιορίζεται να συζητά για εβδομάδες πάνω σ’ αυτό που δεν είναι δυνατό να γίνει, γιατί δεν συμφωνούν όλοι, με αποτέλεσμα ότι δεν γίνεται απολύτως τίποτα και όλοι επιστρέφουν σπύτι τους πιο καταπιεσμένοι από πρώτα.

Γιατί να μην δοκιμαστέι μια διαφορετική λογική; Ίσως να ήταν καλύτερο αν κάθε επιμέρους σύντροφος σχετιζόταν μονάχα μ’ αυτούς τους συντρόφους, με τους οποίους διαθέτει πραγματικά κοινά σημεία, που χρησιμοποιούν την δική μας μεθοδολογία και που έχουν τους ίδιους δικούς μας στόχους. Κατ’ αυτό τον τρόπο παραμερίζονται αυτόματα οι άχρηστες συζητήσεις σχετικά μ’ αυτά που δεν μπορούν να γίνουν και αναζητούνται οι δυνατότητες όλων αυτών που θα μπορούσαν να γίνουν. Και τελικά πραγματοποιείται το άλμα προς τα εμπρός. Κατά τη γνώμη μου είναι πιο εύκολο να βρεθούν ένα άλλο ή άλλα δύο άτομα που είναι αμοιβαία σύμφωνοι με τις εντάσεις μου παρά να ενωθώ σε μια ομάδα είκοσι ατόμων, μεταξύ των οποίων δεν υπάρχει αμοιβαία συμφωνία εκτός απ’ αυτή ότι στο Μόναχο όλοι πίνουν μπύρα Augustiner και στο Βερολίνο άσπρη μπύρα. Αλλά γιατί να χάνω χρόνο πάνω στο αν πρέπει να τοποθετούμε τα πανώ πλάγια (σημ. του μεταφρ. : απαγορεύονται τα πανώ τοποθετημένα πλάγια γιατί “καλύπτουν τους διαδηλωτές από την μπασαρία”) ή όχι. Αυτοί που θέλουν να τα τοποθετούν ως τα τοποθετούν, οι υπόλοιποι θα μπορούσαν να επινοήσουν κάτι που συμπληρωτικό και αποτελεσματικό. Γιατί έπεται να υποχρεωθούν τα είκοσι άτομα της ομάδας να πάνε όλα μαζί κοντά στα πλάγια τοποθετημένα πανώ;

Η ίδια προβληματική ισχύει για τις ενέργειες. Θα γίνει άρα δυνατό να αναζητηθούν ενέργειες που μπορούν να πραγματοποιηθούν με δύο ή τρία άτομα χωρίς να υπάρχει εξάρτηση από άλλα άτομα; Τόσες μικρές ενέργειες οδηγούν σε μια μεγάλη ενέργεια. Μέχρις ότου όμως ο στόχος είναι μια μεγάλη ενέργεια, αυτή ήδη ξεθωριάζει εξ αφετηρίας δεδομένου ότι δεν βρίσκονται τόσα άτομα διαθέσιμα που επιτυγχάνουν

να βρουν μια συμφωνία μεταξύ τους. Αποτέλεσμα: δεν γίνεται απολύτως τίποτα.

Ιδιαίτερα στους αναρχικούς συντρόφους, θα έπρεπε να είναι ξεκάθαρο, ότι για να μπορέσει να ζήσει σε μια ελεύθερη κοινωνία, κάθε άτομο, θα πρέπει να είναι υπεύθυνο για τις πράξεις του. Αυτό σημαίνει ότι κάθε μορφή εξουσιοδότησης πρέπει να καταστραφεί στη ρίζα της. Για μένα, η αναρχία σημαίνει άμεση δράση. Αυτή όμως δεν πρέπει να γίνει αντιληπτή αποκλειστικά κάτω από την έννοια της υλικής καταστροφής, αλλά επίσης και ιδίως μέσα στην καταστροφή της παρούσας νοστορπίας των συντρόφων και των μη συντρόφων. Μέσα σε μια ελεύθερη κοινωνία δεν μπορεί να υπάρχει ούτε αστυνομία, δικαστής ή φυλακή. Γι’ αυτό το λόγο κάθε άτομο είναι υπεύθυνο για τις πράξεις του. Αν θα έπρεπε να εκδηλωθεί ένας καυγιάς μεταξύ περισσότερων ατόμων (αναρχία δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να γίνει αποδεκτή κάθε ανθρώπινη αναίδεια), αυτός θα πρέπει να ρυθμιστεί μεταξύ αυτών που προσωπικά πήραν μέρος στην διαμάχη. Η δυναμική της αγωνιστικής ομάδας αντίθετα, οδηγεί ακριβώς στην κατεύθυνση της εξουσιοδότησης. Δύο άτομα μιλούν, πέντε μιλούν στην μέση, τέσσερα λένε βλακείες και τρία ζητούν μεγαλύτερο έλεγχο και πειθαρχία στο εσωτερικό της ομάδας. Αυτή η λογική είναι σωστή, με την κρατική έννοια, αλλά απόλυτα απαράδεκτη προς την αναρχική κατεύθυνση.

Προσωπική ευθύνη και καταστροφή της εξουσιοδότησης, σημαίνει να ασχοληθούμε με θέματα τα οποία βιώνουμε προσωπικά. Πολλά άτομα στο εσωτερικό του κινήματος τείνουν πάντοτε να μας φορτώσουν στις πλάτες τα προσωπικά τους προβλήματα. Περιμένουν ή μια απάντηση, ή να τα υποστηρίξουμε.

Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουν την ικανότητα να αυτοδιευθυνθούν. Αυτός ο φαύλος κύκλος θα έπρεπε να σπάσει και να καταστραφεί! Αυτοί που θα κατορθώσουν να κατανοήσουν αυτή την έννοια, θα μπορέσουν επίσης να καταλάβουν γιατί είναι αγοστή να γίνεται λόγος περί των “συντρόφων μας”, όταν αυτοί μαζί μας δεν έχουν καμιά σχέση και συχνά είναι άτομα που διακινδυνεύουν πραγματικά τη ζωή τους ή τη φυλακή.

Εγώ προσωπικά θα έβρισκα πολύ θρασύ να βρισκόμουν στη φυλακή και έφτανε στα χέρια μου μια προκήρυξη υπογεγραμμένη από μια ομάδα με την οποία δεν έχω απολύτως κανένα κοινό σημείο και κοινό στόχο, και με αναφέρει σαν “δική/δικό του σύντροφο/ισσα”. Το αγωνιστικό τμήμα, θα ήθελα τώρα να μου εξηγήσει κάτι σχετικά με μια κάποια αλληλεγγύη, σ’ αυτή την περίπτωση θα έθε-

τα την ερώτηση: Τι είναι η αλληλεγγύη; Αν για παράδειγμα εκκινούνταν μια κατάνληψη και γρήγορα επιχειρούνταν δύο καινούργιες καταλήψεις, θα μπορούσε να γίνει λόγος για αλληλεγγύη. Αν αυτή η αλληλεγγύη περιορίζεται σε μια προκήρυξη, εγώ θα το θεωρούσα, στην καλύτερη περίπτωση, μια τοποθέτηση και στην χειρότερη, μια κάρτα συλλυπητηρίων. Η αλληλεγγύη μπορεί να εκδηλωθεί μονάχα μέσα στην άμεση δράση, τα υπόλοιπα είναι φούμαρα*.

D. M.

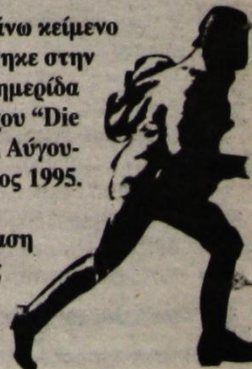
* Πριν μερικούς μήνες υπήρξε μια περίπτωση μεταξύ των Αυτόνομων που ανακάλυψαν ότι ένας απ’ αυτούς τους αγωνιστές, είχε βιάσει τη συντρόφισσά του. Σας γλυτώνουμε από τις λεπτομέρειες. Το τέλος ήταν, ότι κυκλοφορούσε μια επαισχυντική προκήρυξη στο Μόναχο, μέσα στην οποία ζητούνταν η ολική απομόνωση αυτού του ατόμου (απόλυτη απαγόρευση συμμετοχής σε συνελεύσεις, αναρχικές, κομμουνιστικές και εναλλακτικές, το ίδιο πράγμα για όλα τα μπαρ, όπου οι πραγματικότητες του κινήματος συχνάζουν, συναυλίες κλπ.), η τιμωρία και ο μεγαλύτερος έλεγχος μεταξύ των ομάδων, για το πως τα αρσενικά συμπεριφέρονται με τις γυναίκες. Στην ερώτησή μας, πως ήταν δυνατόν ώστε να ανακαλύπτουν μονάχα τώρα, αυτό το πράγμα που φαινόταν ότι πραγματοποιήθηκε μέσα σε διάστημα δύο χρόνων συμβίωσης με την γυναίκα, μας απαντήθηκε ότι ο τύπος ήταν από πολιτικής άποψης, σωστός.

Η απόπειρα της συντροφισσας, να μας καταστήσει κατανοητό ότι οι έννοιες του ελέγχου κλπ., δεν είναι πραγματοποιήσιμες για τους αναρχικούς, είχε ως κατάληξη να την πετάξουν έξω από την info-laden με άσχημο τρόπο.

Σημ.: Δύο εβδομάδες αφού αυτή η προκήρυξη είχε γυρίσει όλη την Βαυαρία, ο τύπος αυτοκτόνησε. Ύστερα απ’ αυτό όλοι αυτοί που είχαν υπογράψει την προκήρυξη άρχισαν να ομολογούν ότι είχαν κάνει κάποιο λάθος.

Το παραπάνω κείμενο δημοσιεύτηκε στην αναρχική εφημερίδα του Μονάχου “Die Lunte”, αρ. 2, Αύγουστος 1995.

(μετάφραση Χρήστος Στρατηγόπουλος)

ΗΝΩΜΕΝΑ ΑΡΑΒΙΚΑ ΕΜΙΡΑΤΑ

“Εις θάνατον” η αξιοπρέπεια

μουσουλμάνικου θρησκευάτου για “φόνο εκ προμελέτης” του Μωχάμντ Αμπνταλάχ Αλ Μπαλούτσι, υπηκόου των Εμιράτων.

Η Σάρα γρονθοκόπησε τον Ιούλιο του 1994 το αφεντικό της. Επρόκειτο για νόμιμη άμυνα. Στις 26 Ιουνίου 1995 το δικαστήριο του Αλ Αϊν αναγνώρισε το βιασμό και καταδίκασε τον εργοδότη σε 7 χρόνια φυλάκιση. Του επέβαλε επίσης να πληρώσει πρόστιμο 150.000 ντιράμ στην οικογένεια του θύματος, σύμφωνα με τον ισλαμικό νόμο, ενώ εκδίκασε ποσό 100.000 ντιράμ ως αποζημίωση στις Φιλιππίνες. Η δίκη ακυρώθηκε στη συνέχεια χωρίς αιτιολόγηση καθ' υπόδειξη του

αρχηγού του κράτους των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων.

Στην καινούρια δίκη το δικαστήριο εκτίμησε πως δεν υπήρχαν αποδείξεις για το βιασμό παρά την αντίθετη ιατρική διάγνωση. Με την ανα-

κοίνωση της απόφαση η Σάρα ξέσπασε σε λυγμούς: “Είναι άδικο, το μόνο που έκανα ήταν να υπερασπιστώ τον εαυτό μου”.

Κάποιες ενέργειες υπεράσπισης έχουν γίνει από την κυβέρνηση των

Φιλιππίνων. Τελικά ορίστηκε η δίκη του εφετείου για τις 30 Οκτώβρη.

Χιλιάδες εργαζόμενες από τις Φιλιππίνες και τις άλλες ασιατικές χώρες εγκαταλείπουν κάθε χρόνο τις αραβικές χώρες του Κόλπου αφού συχνά τα αφεντικά τις κακομεταχειρίζονται, δεν καταβάλλουν τους μισθούς τους, τις χτυπούν, τις εκμεταλλεύονται σεξουαλικά. Τον προηγούμενο Μάρτιο εκτελέστηκε στην Σιγκαπούρη μια νεαρή Φιλιππινέζα μετά την καταδίκη της για φόνο. Ενώ στα Εμιράτα έχει ήδη εκτελεστεί τον Απρίλιο του 1995 μια Σρι Λανκέζα που είχε καταδικαστεί για το φόνο της κόρης του αφεντικού της.

Αυτή την στιγμή “εργάζονται” στα Εμιράτα 200.000 οικιακοί βοηθοί που προέρχονται από τη Σρι Λάνκα, την Ινδία, το Πακιστάν και τις Φιλιππίνες. (πηγή: Liberation 18/9/95)

ΙΣΛΑΜΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων καταδίκασε σε θάνατο το περασμένο Σάββατο μια έφηβη Φιλιππινέζα για το φόνο του εργοδότη της, ακυρώνεται δίχως αιτιολόγηση προηγούμενη απόφαση που αναγνώριζε πως η κοπέλα είχε βιαστεί.

Το ισλαμικό δικαστήριο του Αλ Αϊν (ανατολικά του Αμπου Νταμπι) έκρινε ένοχη τη Σάρα Μπαλαμπαγκάν, 16 χρόνων, οικιακή βοηθός

Κούβα: από τον κρατικό καπιταλισμό στον νεοφιλελευθερισμό

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ βδομάδα, το καθεστώς του Κάστρο, ανακοίνωσε ότι στο εξής θα δίνεται το δικαίωμα ιδρύσεως εταιρειών 100% ατομικής ιδιοκτησίας και μάλιστα, εκτός από τις περιπτώσεις άμυνας, υγείας και εκπαίδευσης, στους υπόλοιπους τομείς, από την αγορά γης και τη μεταποιητική βιομηχανία, δεν θα υπάρχουν πια θεσμικά εμπόδια ώστε επιχειρήσεις να ανήκουν σε “ξένους επενδυτές”. Επίσης έχει ήδη δρομολογηθεί η τμηματική αρχικά ιδιωτικοποίηση κρατικών επιχειρήσεων, όπως οι τηλεπικοινωνίες, η εξερεύνηση πετρελαίου και ο εξορυκτικός τομέας. Ήδη στον τουρισμό κυριαρχούν οι Γερμανοί και Ισπανοί επιχειρηματίες. Τέλος,

στον κατάλογο των 50 χωρών, που συμμετέχουν σε επενδυτικά προγράμματα στην Κούβα, στην πρώτη θέση - τι έκπληξη - φιγουράρει το Μεξικό. Να σημειώσουμε εδώ ότι αυτό το γεγονός αποκτά ιδιαίτερη σημασία αν αναλογιστούμε ότι το Μεξικό, είναι έταίρος των ΗΠΑ στην NAFTA και ότι οι ΗΠΑ εφαρμόζουν οικονομικό αποκλεισμό στην Κούβα, για την παρεμπόδιση εισροής κεφαλαίων. Ένα ακόμη επεισόδιο στο αλισβερίσι μεταξύ Κούβας και Μεξικού, που είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε μια αναλύει παραστατικά ο σύμβουλος Gustavo, της μεξικανικής αναρχικής ομοσπονδίας, στις πρόσφατες εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αγώνα των ζαπατίστας.

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΠΟΛΩΝΙΑ: Έχει συμπληρωθεί μια δεκαετία από την επανεμφάνιση και τις πρώτες δημόσιες δραστηριότητες αναρχικών στην Πολωνία. Σ' αυτά τα χρόνια η εξέλιξη του κινήματος ήταν μάλλον θετική, αφού έχει επιτευχθεί η συγκρότηση Αναρχικής Ομοσπονδίας, πολυτασικού χαρακτήρα. Η ομοσπονδία έχει ήδη πραγματοποιήσει δέκα συνέδρια και διαθέτει τμήματα και ομάδες στις ακόλουθες πόλεις: Βαρσοβία, Κρακοβία, Katowice, Gdansk, Kielce, Lublin, Lodz, Rzeszow, Sopot, Gdynia, Tarnow, Slupsk και Wroclaw. Η κεντρική διεύθυνση επικοινωνίας είναι η εξής: Federacja Anarchystyczna c/o Rafet Gorski, Gontyny 1/2, 30-203 Krakow,

POLAND. Οι διευθύνσεις από τα υπόλοιπα τμήματα της ομοσπονδίας υπάρχουν στο ΑΛΦΑ, για κάθε ενδιαφερόμενο.

ΡΩΣΙΑ: Εδώ και λίγο καιρό το διεθνές αντιεξουσιαστικό κίνημα έχει μια νέα δυνατότητα επικοινωνίας με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες στη Ρωσία, αφού έχει δημιουργηθεί μια αναρχική διεύθυνση στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Η διεύθυνση ανήκει στις αντιεξουσιαστικές εκδόσεις Cube και είναι η εξής: Cube@glas.apc.org. Η ταχυδρομική διεύθυνση της ίδιας ομάδας είναι η ακόλουθη: POB 500, 107061 MOSCOW, RUSSIA.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ: Τον Οκτώβρη του 1992, κατά τη διάρκεια της Εναλλακτικής Συνάντησης του Jaszbereny, αναρχικές, αντιφασιστικές, φεμινιστικές, ειρηνιστικές, οικολογικές ομάδες και ομάδες ομοφυλόφιλων αποφάσισαν τη συγκρότηση ενός Εναλλακτικού Δικτύου Αντιπληροφόρησης. Αρχικά εκδόθηκε ένα μηνιαίο δελτίο πληροφόρησης που σταδιακά προσέκλυσε περισσότερο κόσμο στο Δίκτυο, το οποίο σήμερα αποτελείται από 400 άτομα. Οι ομάδες που συμμετέχουν διατηρούν την πλήρη αυτονομία τους, ωστόσο στα πλαίσια του Δικτύου έχουν οργανωθεί και κοινές κινητοποιήσεις, με χαρακτήρα κυρίως αντιφασιστικό και ενάντια στην καταστολή. Τα μέλη του Δικτύου συναντιούνται κάθε εβδομάδα ενώ κάθε χρόνο διοργανώνεται ένα εναλλακτικό τριήμερο. Η ένωση αναρχικών Βουδαπέστης έχει δικό της βιβλιοπωλείο και εφημερίδα ενώ δική της εφημερίδα εκδίδει και η ομάδα Αντιφασιστική Δράση. Η διεύθυνση του Δικτύου

είναι η εξής: Alternative Net, 1360 Budapest PF1, HUNGARY.

ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ: Πρόσφατα συγκροτήθηκε στη Λιθουανία η ομάδα “Επαναστατικό Αναρχικό Μέτωπο”. Είναι μια μικρή ομάδα που, όπως λένε οι ίδιοι, υποστηρίζει τον αναρχοκομμουνισμό και τον επαναστατικό συνδικαλισμό, την πάλη ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό, τους ζαπατίστας στο Μεξικό κλπ. Εκδίδουν ένα φυλλάδιο, ενώ έχουν επίσης κυκλοφορήσει μπροσουρές, αφίσσες κλπ. Ζητάνε την υποστήριξη του διεθνούς αναρχικού κινήματος. Μπορεί κανείς να επικοινωνήσει μαζί τους στην ακόλουθη διεύθυνση: Alex Navickas, Taikos 1-12 4730 Svencionys, LITHUANIA

ΕΣΘΟΝΙΑ: Πρόσφατα επίσης συγκροτήθηκε στην Εσθονία η “Αναρχική Λίγκα Εσθονίας”. Για επικοινωνία με τους συντρόφους και με τις συντρόφισσες στην Εσθονία υπάρχει η διεύθυνση: Mari-Liis Bassovskaja, Vilja 8a-55, EE2710 Voru, ESTONIA.

ΤΣΕΧΙΑ: Για όποιον ενδιαφέρεται να επικοινωνήσει με τους μικρούς αναρχοσυνδικαλιστικούς ομίλους που υπάρχουν σε διάφορες πόλεις της Τσεχίας είναι διαθέσιμες οι εξής διευθύνσεις: Andrej Funk, Druzstemi Ochov 25, 14000 PRAHA4, CZECH REPUBLIC / Martin Tomes, Navysine 1963, 560 02 CESKA TREBOVA, CZECH REPUBLIC / Petr Jany, Wolkorova3, 78985 MOHELNICE, CZECH REPUBLIC / Martin Ander, Palanek 187, 682 01 VYSKO V, CZECH REPUBLIC και Petr Nunc, Pavlovice 216, 151 12 district PREPOV, CZECH REPUBLIC

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΤΡΙΝΗ ΠΡΟΣΟΨΗ, Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

τρο. Σε περίπτωση προσπάθειας διαφυγής “καλούμε την αστυνομία και επαναλαμβάνουμε την αγωγή από την αρχή. Έχουμε υπομονή”. Ο αρχινοσοκόμος Τορ Βαλίν κάνει ανθρώπινο έργο: “Όλα γίνονται για το καλό τους”. Ο δρ Όβε Μπεργκλόντ παρεμβαίνει: “Εννέα στους δέκα ασθενείς δεν έχουν κανένα

λόγο να είναι έγκλειστοι. Δεν μόλυναν κανέναν, είναι θύματα ενός αυθαίρετου εγκλεισμού, μιας επιπόλαιης απόφασης ανθρώπων που δεν έχουν την ικανότητα να κρίνουν”. Ένας νεαρός μαύρος παρέμεινε δύο χρόνια φυλακισμένος με το πρόσχημα ότι προσπάθησε να γρονθοκοπήσει κάποιον. Μια νεαρή γυναίκα τοξικομανής προσπάθησε

να αυτοκτονήσει κόβοντας τις φλέβες της. Η ποινή της αυξήθηκε επειδή επέδειξε “αμέλεια πλήττοντας ανθρώπους με το αίμα της”.

Η “κίτρινη βίλα” ενεργεί ως πλασέμπο στην κοινή γνώμη. Οι καλοί άνθρωποι μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι, αφού οι “επικίνδυνοι” είναι φυλακισμένοι. Ο αριθμός των μολυσμένων είναι σχετικά χαμηλός: 3958 οροθετικοί εκ των οποίων το 70% στη Στοκχόλμη. “Οι αριθμοί είναι ψεύτικοι. Αρκετοί φίλοι μου πηγαίνουν στη Δανία προκειμένου να εξεταστούν”, διαβεβαιώνει ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας για τα δικαιώματα των γκέι και των λεσβιών. “Αρνούνται να πέσουν στα δόκανα ενός νόμου που τιμωρεί προληπτικά”.

Ο νόμος για τις μεταδοτικές ασθένειες παραχωρεί απόλυτη εξουσία στους “τοπικούς γιατρούς-αξιωματικούς”: δικαίωμα να καλούν σε ανάκριση, να απαιτούν ονόματα, να εισχωρούν στα αρχεία της αστυνομίας, των νοσοκομείων, των κοινωνικών υπηρεσιών, να σπάζουν την ανωνυμία, να κρίνουν, να επιβάλλουν. Από τύχη δεν εφαρμόζονται ακόμη βασανιστήρια.

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας επέπληξε το σουηδικό κράτος. Την 1η Ιανουαρίου 1995 ήταν η μόνη χώρα στην ευρωπαϊκή κοινότητα που δεν υπέγραψε την οδηγία Νο 89 που αφορά τα δικαιώματα των οροθετικών, παραμένοντας πιστή στην πολιτική του στιγματισμού, της εγκληματοποίησης, της ομοφοβίας, του κοινωνικού ρατσισμού. (πηγή: L' evenement du jeudi, 14/9/95)

Ο εφιάλτης του Μικαέλ

Ο ΜΙΚΑΕΛ, 37 ΧΡΟΝΩΝ, διέφυγε του πολιτικού καθεστώτος της Μοζαμβίκης, μέσω ενός στρατοπέδου της Κένυας. Το 1987 ζητά πολιτικό άσυλο στη Σουηδία. Και γίνεται ένας από τους πρώτους ένοικους της κίτρινης βίλας.

“Δύο βδομάδες μετά την άφιξή μου, υποβλήθηκα σε μια σειρά από τεστ, όπως όλοι οι ξένοι που θέλουν να εγκατασταθούν στη χώρα. Εκεί έμαθα πως είμαι οροθετικός. Όλα κατέρρευσαν, άρχισα να συμπεριφέρομαι περίεργα: περπατούσα τη νύχτα, το καταχείμωνο, εξαφανιζόμουν για μέρες... όλα αυτά έφτασαν στα αυτιά της γιατρού μου. Ήθελε να της δώσω τα ονόματα των γυναικών με τις οποίες είχα σεξουαλικές σχέσεις. Μα δε γνώριζα απολύτως κανέναν στη Σουηδία! Η γιατρός αποφάσισε τον εγκλεισμό μου στη κίτρινη βίλα γιατί ήμουν επικίνδυνος. Δεν είχα κανένα μέσο να αποδείξω το αντίθετο. Η υπόθεσή μου απασχόλησε το διοικητικό δικαστήριο που αποφάσισε το τρίμηνο εγκλεισμό μου. Δεν είχα το δικαίωμα να βγαίνω. Περνούσα τις μέρες μου παίζοντας χαρτιά και βλέποντας τηλεόραση. Δεν είχα το δικαίωμα να γράφω ή να δέχομαι γράμματα. Ήθελα να έχω επαφές με ανθρώπους της μαύρης κοινότητας, με πρόσφυγες, θα έπαιρνα κουράγιο. Φοβόμουν διαρκώς πως θα απελαθώ στη Μοζαμβίκη. Μετά το τέλος των τριών μηνών το προσωπικό της βίλας και ο υπεύθυνος γιατρός αποφάσισαν την τρίμηνη παράταση του εγκλεισμού μου. Είπα στον εαυτό μου: “Μικαέλ, συμπεριφέρεσου όπως αυτοί θέλουν και θα απελευθερωθείς”. Μόλις έγινα ευγενικός απέκτησα το δικαίωμα σε τριάντα λεπτά ελευθερίας τη μέρα, στη συνέχεια σε μια ώρα. Τέλος στα σαββατοκύριακα. Με κράτησαν άλλους δύο μήνες και το δικαστήριο αποφάσισε πως ήμουν “υπεύθυνος”. Ποτέ δεν είχα πάψει να είμαι!”.

Ρώμη: Ανοχύρωτη πόλη

Ο Φραντσέσκο Ρουτέλι, οικολόγος δήμαρχος της Ρώμης, αποφάσισε να αφιερώσει έναν δρόμο στο Τζουζέπε Μποτάι. Αξιωματούχος του φασιστικού κινήματος ο Μποτάι ψήφισε ενάντια στο Μουσολίνι στη συνεδρίαση του Μεγάλου Συμβουλίου του Ιουλίου του 1943 που αποφάσισε τη σύλληψη του Μπρούτσε. Όμως οι εβραϊκές οργανώσεις και οι παλαιοί αντιστασιακοί δε μπορούν να ξεχάσουν πως ο Τζουζέπε Μποτάι εφάρμοσε με εξαιρετικό ζήλο τους ρατσιστικούς νόμους. Επαιξε αποφασιστικό ρόλο στον εξοστρακισμό των Εβραίων από τον πανεπιστημιακό χώρο. Αποτέλεσμα: ο Ρουτέλι δέχεται την επίθεση της αριστεράς που προσάπτει ότι σπληνώνει τη μνήμη της Αντίστασης και της άκρας δεξιάς.

★ Ο δήμαρχος του Πρεντάπιο θέλει να μεταμορφώσει το σπίτι της γέννησης του Μουσολίνι σε μουσείο προς τιμήν του Μπρούτσε. Μας διαβεβαιώνει (Φιγκάρο 7/9): “Το σχέδιό μας δεν είναι να προσελκύσουμε τους νοσταλγούς, αλλά να κάνουμε το Πρεντάπιο τουριστικό πολιτικό χώρο.” (πηγή: Canard Enchaîné 14/9/95)

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΑΝΤΙΝΙΣΤΑΣ

Η ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ είναι μια χώρα της Κεντρικής Αμερικής με ιδιαίτερα πολυτάραχη πολιτική ιστορία. Ο Χριστόφορος Κολόμβος φτάνοντας στην ανατολική ακτή της, εγκαινιάζει μια μακρά περίοδο ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων οι οποίες στόχευαν (και στοχεύουν) στην οικονομική της αφαίμαξη, και την πολιτική της υποταγή. Μετά την αποβίβαση του Κολόμβου, Άγγλοι και Ισπανοί διεισδύουν στην χώρα και δημιουργούν βάσεις. Η πρωτοκαθεδρία ανήκει στους Άγγλους. Στην πορεία όμως του χρόνου οι ΗΠΑ αυξάνουν συνεχώς την επιρροή τους μέχρι του σημείου να την ελέγχουν απόλυτα. Στα 1912, βορειοαμερικανικά στρατεύματα, καταλαμβάνουν τη χώρα. Στα 1926, ο αμερικάνικος στρατός και πάλι στην Νικαράγουα. Ο Σαντίνο οργανώνει ένοπλη αντίσταση ενάντια στην ιμπεριαλιστική κατοχή. Στα 1933, οι ΗΠΑ αποσύρουν τα στρατεύματά τους. Η αποχώρηση όμως αυτή δεν σηματοδοτεί και την απελευθέρωση του λαού της Νικαράγουα. Ο στρατηγός Σομόζα, ηγείται πραξικοπήματος που ενορχηστρώνεται από τις ΗΠΑ. Ο Σαντίνο δολοφονείται. Μια οικογενειοκρατική δικτατορία εγκαθιδρύεται. Για περισσότερα από 40 χρόνια η Νικαράγουα βυθίζεται στην τυραννία. Η πολιτική του δικτατορικού καθεστώτος, έχει τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά:

α) πλήρης υποταγή στις ΗΠΑ. Κάθε έννοια ανεξαρτησίας καταλύεται.

β) άγρια καταστολή των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Οι πιο στοιχειώδης δημοκρατικές ελευθερίες καταρρακώνονται.

γ) εξαθλίωση των λαϊκών τάξεων. Η πλειοψηφία των νικαρουαγανών ζει μες στην α-

νέχεια.

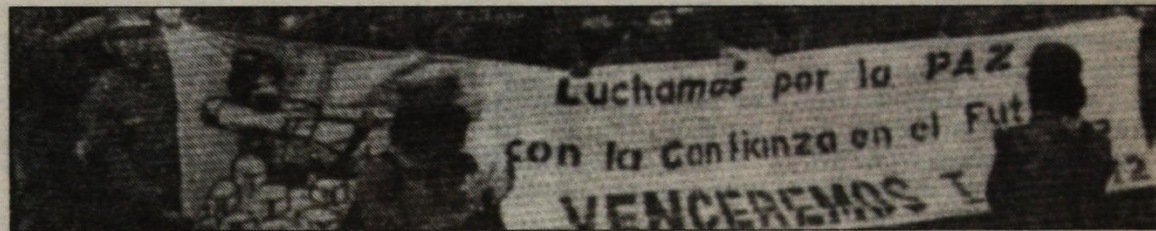
δ) τεράστια διαφθορά των κρατικών λειτουργών και των κυβερνητικών αξιωματούχων.

Η δεκαετία του '60, είναι η εποχή που αναπτύσσονται επαναστατικά αντάρτικα στην Λατινική Αμερική. Μέσα σ' αυτό το κλίμα, στα 1961 ιδρύεται το Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης των Σαντινistas. Στόχος του η ανατροπή του φασιστικού ιμπεριαλιστικού καθεστώτος και η θεμελίωση του σοσιαλισμού. Η μάχη ενάντια στην χούντα θα αποδειχτεί εξαιρετικά σκληρή και πολύ χρονοβόρα. Μετά από 19 χρόνια και ποταμούς αίματος, ο λαός της Νικαράγουα, θα κατορθώσει να θέσει τέρμα στην τυραννία. Στις 17 Σεπτεμβρίου του 1980, ο δικτάτορας εκτελείται. Οι Σαντινistas στην εξουσία.

Το Σαντινιστικό καθεστώς

Θα περίμενε κανείς, ότι οι Σαντινistas θα ακολουθούσαν την μοίρα των άλλων τριτοκοσμικών μαρξιστικών αντάρτικων που μπόρεσαν να καταλάβουν την εξουσία: εγκαθίδρυση μιας συχνής απολυταρχίας, φήμωση των αντίθετων φωνών, σταλινική βαρβαρότητα (με δύο λόγια μια κατάσταση χειρότερη από αυτήν που υπήρχε). Τα πράγματα όμως στην Νικαράγουα δεν πήραν αυτήν ακριβώς την τροπή. Η σαντινιστική επανάσταση, απελευθέρωσε τεράστιες λαϊκές δυνάμεις, που έδωσαν νέα πνοή στην νικαρουαγανή κοινωνία. Η λαϊκή κινητοποίηση, οδήγησε σε έναν αρκετά εκτεταμένο επαναστατικό μετασχηματισμό των κοινωνικών δομών. Η προσπάθεια για άνοδο του βιοτικού επιπέδου των χαμηλότερων τάξεων, η εκστρατεία για την εξαλείψη του α-

ναλφαβητισμού, η παλλαϊκή άμυνα, οι εστίες αυτοδιαχείρισης και άμεσης δημοκρατίας, ο αγώνας για την γυναικεία χειραφέτηση, οι αντιπολιτευόμενες εφημερίδες που δεν έκλεισαν, το φιλελεύθερο σωφρονιστικό σύστημα, η έκρηξη της λαϊκής δημιουργικότητας, αποτελούν ενδεί-

ξεις μιας άλλης ποιότητας της σαντινιστικής επανάστασης.

Εκεί όμως που οι Σαντινistas ακολούθησαν τις χειρότερες σταλινικές πρακτικές, ήταν στο ζήτημα των Ινδιάνων.

Το Ινδιάνικο ζήτημα

Η ανατολική ακτή της Νικαράγουα, κατοικείται από πανάρχαιες φιλές ινδιάνων, ο πολιτισμός των οποίων είναι σαφέστερα διαφοροποιημένος από αυτόν των κατοίκων της υπόλοιπης χώρας. Κατά την διάρκεια της δικτατορίας Σομόζα, οι ινδιάνοι γνώρισαν την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας της γης τους. Το βιοτικό τους επίπεδο, υποβαθμίστηκε τραγικά. Αυτός είναι και ο λόγος που συμμετείχαν ενεργά στον ένοπλο απελευθερωτικό αγώνα. Με την νίκη των Σαντινistas, οι ινδιάνοι θα διεκδικήσουν:

α) την αναγνώριση τους σαν ξεχωριστού λαό.

β) το δικαίωμα στον πολιτικό και εδαφικό τους αυτοκα-

θορισμό

γ) την αυτοδιαχείριση της ανατολικής ακτής σε όλα τα επίπεδα

Οι σαντινistas θα θεωρήσουν αντεπαναστατικές τις διεκδικήσεις των ινδιάνων. Τα ινδιάνικα επίπεδα έρχονταν σε σύγκρουση με την ιδεολογία τους περί εθνικής ενότη-

τας και ενιαίου έθνους. Επιπλέον το κοινοτικό μοντέλο ζωής των ινδιάνων, βρισκόταν μακριά από τις επιδιώξεις των σαντινistas για οικονομική ανάπτυξη δυτικού τύπου στην ανατολική ακτή. Σαν αποτέλεσμα θα ξεσπάσουν βίαιες συγκρούσεις μεταξύ σαντινistas και ινδιάνων. Κατά την διάρκεια τους, οι σαντινιστικές δυνάμεις θα προβούν σε αγριότητες: χιλιάδες εκτοπισμοί ινδιάνων, δολοφονίες, εμπρησμοί χωριών.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, οι ινδιάνοι θα παρασυρθούν από τους ομορτιστές και αμοραλιστές ηγέτες τους και θα συμμαχήσουν με τους αμερικάνικους δεξιούς αντάρτες Κόντρας. Αργότερα οι σαντινistas θα διαφοροποιήσουν την πολιτική τους ανοίγοντας την προοπτική του διαλόγου. Οι δύο πλευρές θα καταλήξουν σε συμβιβαστική συμφωνία, η οποία ικανοποιεί κάποια από ινδιάνικα αιτήματα. Όμως οι ινδιάνοι εξακολουθούν να μην είναι κύριοι της γης τους.

Οι Κόντρας

Οι σαντινistas με την πολιτική που ακολούθησαν βρέθηκαν γρήγορα στο στόχαστρο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η Βορειοαμερικανική κυβέρνηση, θα κάνει ότι περνάει από το χέρι της για να υποσκάψει την επανάσταση και να ξαναφέρει την Νικαράγουα στο άρμα της εξωτερικής της πολιτικής. Οι δεξιοί αντικυβερνητικοί αντάρτες, Κόντρας, θα δεχτούν πακτωλούς αμερικάνικων δολαρίων και θα οργανωθούν στρατιωτικά από αμερικά-

νους συμβούλους. Οι ΗΠΑ θα υποκινήσουν την προσπάθεια των πιο αντιδραστικών και διεφθαρμένων στοιχείων του παλιού καθεστώτος, να ξαναέρθουν στα πράγματα. Η αμερικάνικη πίεση θα πάρει εκρηκτικές διαστάσεις στα 1985, με την απόφαση του Ρέικαν, για οικονομικό απο-

κλεισμό της Νικαράγουα. Η έλλειψη ειδών πρώτης ανάγκης, (των οποίων το 40% εισαγόταν από τις ΗΠΑ) θα οδηγήσει τον λαό στην εξαθλίωση και την απόγνωση. Παρόλα αυτά, οι νικαρουανοί θα αντισταθούν.

Ένα ευρύ κίνημα συμπαράστασης, παγκοσμίως, θα προσπαθήσει να αντισταθμίσει την ζημιά που προκαλεί στην χώρα το αμερικάνικο εμπάργκο. Τελικά, υπό την απειλή της οικονομικής κατάρρευσης, οι σαντινistas θα αναγκαστούν να κλείσουν ειρήνη με τις συμμορίες των Κόντρας.

Στις εκλογές του 1990, ο λαός θα δώσει την νίκη στην δεξιά αντιπολίτευση, εξαπλημένους από το αμερικάνικο εμπάργκο και απατημένους από τις υποσχέσεις για αμερικάνικη βοήθεια.

Επίλογος

Η επανάσταση των Σαντινistas, επέφερε σημαντικές βελτιώσεις στην κοινωνία της Νικαράγουα και γέννησε ελπίδες στους καταπιεσμένους όλου του κόσμου. Όμως οι εξουσιαστικές λογικές τους, τους οδήγησαν και σε εγκληματικές πράξεις.

Ίσως με μια διαλεκτική αντιμετώπιση της επανάστασης τους να μπορούσαμε να πάρουμε χρήσιμα διδάγματα για τις απελευθερωτικές διαδικασίες του μέλλοντος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: 1. "Οι σαντινistas και οι ινδιάνικες μειονότητες στην Νικαράγουα." Εναλλακτικές εκδόσεις. 2. Λατινική Αμερική, τεύχος 6 και 9 και 3. Nicaragua Libre, τεύχος 3.

25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1919 Βομβιστική επίθεση από αναρχικούς στο κτίριο της γενικής διοίκησης των μπολσεβίκων

28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1864 Ιδρύεται η Διεθνής Ένωση των Εργατών.

29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1928 Απαγορεύεται η νυχτερινή εργασία παιδιών κάτω των 14 χρονών.

**“Τους είδα στα υπόγεια καταφύγια ‘κείνες τις νύχτες του Μαγιού
με φόβο καρφωμένο προς την πόρτα ανήσυχο απ’ το φό-
βο του διωγμού
Τους είδα βιαστικούς μέσα στη νύχτα σ’ ένα παράνομο
κρυφτό
δραπέτες των λεωφόρων σκορπώντας στους πολίτες πα-
νικό...”**

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ που τέθηκαν κατά τη διάρκεια της διήμερης πανελλαδικής συνάντησης που οργάνωσε το “Αλφα”, το περασμένο Σαββατοκύριακο (16 και 17/9) στο Πολυτεχνείο, ήταν η λεγόμενη περιθωριοποίηση των αναρχικών από την κοινωνία και τους εκάστοτε αγώνες που κομμάτια της πραγματοποιούν. Το κείμενο αυτό επιχειρεί να ανιχνεύσει πτυχές του συγκεκριμέ-

της βίας από κομμάτια των αναρχικών και την “παραδοσιακή” συνεύρεση στη μικρή τριγωνική πλατεία των Εξαρχείων ως αποδιοπομπαίο τράγο για την αποτυχία του αναρχικού λόγου να διεισδύσει με καταλυτικά αποτελέσματα σε κοινωνικούς χώρους, όπως αυτοί της γειτονιάς και των κατέργων της μισθωτής σκλαβιάς.

Φταίνει μήπως οι αμέτρητες μολότωφ που πέφτουν γύρω

νεολαίας.

Το ελληνικό αναρχικό κίνημα, στην κάτι παραπάνω από εικοσαετή επανεμφάνισή του στον ελλαδικό χώρο, έδειξε πως ήταν επηρεασμένο κυρίως από αντιλήψεις, ιδέες και κοινωνικά κινήματα που γεννήθηκαν κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του ‘60. Αποτελώντας, εκτός αυτών, ένα κατεξοχήν νεολαιϊστικό κίνημα, απέφυγε να υιοθετήσει συνολικά εργατίστικες αντιλήψεις, θέλοντας έτσι, πιθανότατα να αποστασιοποιηθεί, συν τοις άλλοις, και από τα κύρια χαρακτηριστικά της αριστεράς. Υιοθέτησε, ακόμα ως σήμερα, την κριτική των καταστασιακών σχετικά με την αδιαμφισβήτητη μιζέρια των φοιτητικών κύκλων, αποφεύγοντας έτσι να δώσει ιδιαίτερη βάση και στους χώρους των πανεπιστημίων. Αρνούμενο, λοιπόν, να καταστήσει -όπως οι φολκλόρ μαρξιστές- την εργατική τάξη ως το “επαναστατικό υποκείμενο” καθώς και να συμμετέχει στους ρεφορμιστικούς αγώνες του αριστεροκαθοδηγούμενου, ως πριν από λίγα χρόνια, φοιτηταριού, ανήγαγε τον εαυτό του, κατά κάποιο τρόπο σε “επαναστατικό υποκείμενο” δίχως όμως να αποκτήσει και το Μ-Α σύνδρομο της Περφωτισμένης Πρωτοπορίας. Έτσι, λειτούργησε -και λειτουργεί ακόμα- ένας όχι και ασήμαντος “μηχανισμός” εσωστρέφειας, ο οποίος ταυτόχρονα λειτούργησε και ως μέσο αυτοάμυνας του κινήματος ή χώρου απέναντι στις συντηρητικές τάσεις της ελληνικής κοινωνίας.

Για να μην υπάρξει κάποια παρερμηνεία των παραπάνω, ας σημειωθεί πως αν κάποιος διακατέχεται από μια αντίληψη εργατίστικη ή βρίσκεται καθισμένος χρόνια στο τραπέζι

ψη συνεπούς ενδιαφέροντος, από πλευράς αναρχικών, για ορισμένα κοινωνικά κομμάτια καθοριστικά στην έκβαση των μαχών του κοινωνικού πολέμου, αλλά και άλλες ενδογενείς αδυναμίες που συντελούν, σε μεγάλο βαθμό, στο πρόβλημα της αποτελεσματικής κοινωνικής απεύθυνσης. Η έλλειψη συνεπούς και οργανωμένης στο χώρο και το χρόνο αναρχικής δράσης σε συνδιασμό με την έλλειψη της κατάλληλης θεωρητικής επεξεργασίας καίριων για την ελληνική πραγματικότητα ζητημάτων και τα στρατηγικής σημασίας λάθη πολιτικών επιλογών και χειρισμών των εκάστοτε οργανωμένων αναρχικών, στη διάρκεια ζωής του χώρου στην Ελλάδα, αποτελούν εξίσου σημαντικούς παράγοντες.

Δεν μπορούν, ασφαλώς, για ένα τέτοιο θέμα, να μας αφήσουν αδιάφορους και οι δεδομένες κοινωνικοπολιτικές συνθήκες της εποχής. Οι αναρχικοί, ως κομμάτι της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, επηρεάζονται σαφώς πολύ περισσότερο απ’ αυτές τις συνθήκες από ότι οι ίδιοι τις επηρεάζουν.

Η κρίση τα τελευταία χρόνια των επαναστατικών δυνάμεων και των μαζικών κινήσεων σε παγκόσμιο επίπεδο δεν μπορεί να αφήσει άθικτους τους αναρχικούς μιας Ελλάδας που καθορίζει την πολιτική της με βάση τις εντολές των Δυτικοευρωπαϊκών αφεντικών και των ΗΠΑ.

Ακόμα, η έλλειψη μιας διαχρονικής ιστορικής παρουσίας δε δίνει στο ελληνικό αναρχικό κίνημα ή χώρο την εμπειρία και τη δυνατότητα να προχωρήσει σε ολοκληρωμένες αναλύσεις της ελληνικής πραγματικότητας, η αναγκαιότητα των οποίων τονίστηκε παραπάνω.

από την οποία οι συγκεκριμένοι [αναρχικοί] καλούνται να απευθυνθούν αποτελεσματικά στο υπόλοιπο κοινωνικό σώμα δυσχεραίνεται.

Η απουσία, εκτός των άλλων, ενός ευρούς περιγύρου του αναρχικού χώρου που να συμμετέχει στις πολιτικές δραστηριότητες και κινητοποιήσεις του αποδεικνύει πως το πρόβλημα της μερικής τουλάχιστον απομόνωσης των (δρώντων) αναρχικών είναι υπαρκτό και μείζον.

Η αντιμετώπιση της περιθωριοποίησης αυτής δεν μπορεί παρά να γίνει μέσα από την αντιμετώπιση των γεννησιουργών αιτιών της, την κάλυψη των ελλείψεων που υπάρχουν στο σύγχρονο αναρχικό λόγο και πράξη. Επειδή δε σημαίνει πως κάθε φορά που εσύ “απευθύνσαι” στην κοινωνία, αυτή κάθετα να σ’ ακούσει κιόλας, πρέπει να ακολουθηθούν εκείνες οι τακτικές, οι τρόποι και οι πρακτικές που θα επιτυγχάνουν τη δυνατότερη διεισδυτικότητα του λόγου με τη μικρότερη σπατάλη των έτσι κι αλλιώς περιορισμένων διαθέσιμων δυνάμεών μας.

Η διάθεση του αναρχικού χώρου να ξεφύγει από την κοινωνική του περιχαράκωση δεν έχει να κάνει, ασφαλώς, με αντιλήψεις του τύπου “νομιμοποίηση του ΚΚΕ” ούτε με την αποστροφή του για το σύνολο των ομάδων αυτών που αποτελούν το λεγόμενο “κοινωνικό περιθώριο”. Μήπως η συνεργασία λοιπόν με “κοινωνικά αποκλίνοντες” άνθρωπους, όπως φυλακισμένοι που αγωνίζονται ενάντια στη “μοίρα” τους ως δεσμώτες, πρόκειται να αποτελέσει απόκλιση από μια πορεία, ένα “πρόγραμμα” πλήρους αποπεριθωριοποίησης του αναρχικού χώ-

Με το περιθώριο στο ...κέντρο

(Η ΚΑΤΙ ΣΑΝ ΕΚΘΕΣΗ ΙΔΕΩΝ)

νου ζητήματος και φιλοδοξεί να συμβάλλει στο επίπεδο του ανοιχτού διαλόγου και της αυτοκριτικής.

Αποτελεί στοιχείο της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας το γεγονός της ύπαρξης λιγοστών γεφυρών επικοινωνίας μεταξύ του αναρχικού χώρου και της κοινωνίας. Η απουσία των αναρχικών από κοινωνικές κινητοποιήσεις -που έχουν να κάνουν κυρίως με εργασιακά ζητήματα και διεκδικήσεις- δεν αποτελεί λανθασμένη αντίληψη των πραγμάτων, αλλά μία αλήθεια που κάθε άλλο παρά αδιάφορους πρέπει να μας αφήνει. Ποιός, όμως, και σε ποιόν βαθμό φταίει για το γεγονός ότι δεν βρισκόμαστε, ουκ ολίγες φορές, σε καταστάσεις που θα μπορούσαν ν’ αποτελούν αξιόλογα σημεία αναφοράς μας;

Η διατύπωση του προβλήματος δεν αρκεί από μόνη της, δίχως δηλαδή να συνοδεύεται από την αναζήτηση των λόγων που το δημιουργήσαν και το αναπαράγουν, καθώς επίσης κι εκείνων των τρόπων που θα συμβάλλουν στην υπέρβασή του.

Με γνώμονα την καλοπροαίρετη κριτική, στα πλαίσια ενός ανοιχτού διαλόγου -και όχι στα όρια μιας κακοπροαίρετης στενομυαλιάς της “απόλυτης αλήθειας”- εξετάζονται εδώ σκέψεις που έχουν πάρει το ρόλο του αιτίου, όσον αφορά την κρίση που υπάρχει στον τομέα της απεύθυνσης των αναρχικών προς την κοινωνία. Σε πρώτη φάση, η αναφορά μας περιορίζεται σε “αίτια της περιθωριοποίησης αυτής” που κατά καιρούς έχουν

από το Πολυτεχνείο κι εκείνες οι λιγοστές και διάσπαρτες σε όλη την Αθήνα για το γεγονός ότι οι αναρχικοί δεν διαθέτουν οργανωμένες ή και υπολογίσιμες δυνάμεις στους εργασιακούς χώρους; Φταίει η βαρύτητα που δίνεται από ορισμένους αναρχικούς στο ρόλο της πλατείας Εξαρχείων, όχι ως “φετίχ”, αλλά ως έναν ανοιχτό κοινωνικό χώρο συνεύρεσης (όπως άλλωστε και κάθε πλατεία) με ιδιαίτερη κεντρική χωροταξική θέση (όχι όπως κάθε άλλη πλατεία σε οποιαδήποτε περιοχή), επειδή δεν υπάρχουν ισχυρές ομάδες στις αθηναϊκές γειτονιές, όταν οι περισσότεροι μητροπολιτικοί υπέρμαχοι της τοπικής-περιφερειακής δράσης συμμετέχουν σε δραστηριότητες εντός του κεντρικού και μόνο ιστού της πόλης τους;

Για το γεγονός ότι η εικόνα του αναρχικού που “μόνο να τα σπάει ξέρει” και η οποία είναι και η κυρίαρχη στο κοινωνικό σώμα, δεν ευθύνονται μόνο οι αναρχικοί ή ορισμένοι απ’ αυτούς με τις λανθασμένες, κατά τη γνώμη του γράφοντος πάντα, επιλογές συγκρούσεων που κατά καιρούς ακολούθησαν (βλέπε 17 Νοέμβρη του ‘94 όπου χάθηκε η ευκαιρία εδραίωσης και συνέχισης μιας δυναμικής μαζικής κατάληψης του Πολυτεχνείου για χάρη μιας ολιγόωρης όχι και τόσο σφοδρής σύγκρουσης), αλλά και η υπονόμηση απ’ την πλευρά των κυρίαρχων μέσω των ΜΜΕ, της -επιχειρούμενης τουλάχιστον- συνολικότητας της αναρχικής δράσης και θεωρητικής στήριξης της.

Το πρόβλημα επομένως της λεγόμενης “περιθωριοποίησης” των αναρχικών δεν εντοπίζεται τόσο σε πρακτικές που ακολουθούνται αδιάκοπα στο πέρασμα του χρόνου, προς στιγμήν, όσο στην απουσία εκείνων των πρακτικών, οι οποίες θα καταφέρουν τη διαπλάτυνση της απεύθυνσης του αναρχικού λόγου πέρα από τα σημερινά όρια που, λίγο έως πολύ, ουσιαστικά ταυτίζονται με αυτά της μαθητικής

του διαδρόμου ή στα έδρανα του αμφιθεάτρου μιας σχολής δε σημαίνει πως η απεύθυνσή του καθίσταται και αποτελεσματική. Περίτρανο αποδεικτικό παράδειγμα (προς αποφυγή) αποτελούν οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, αφού αδυνατούν να κατανοήσουν τη σύγχρονη, ευρύτερη διάσταση του κοινωνικού πολέμου και των όρων πραγμάτωσής του.

Δεν είναι όμως, μόνο η έλλει-

ας μην παραλείψουμε εδώ ότι αν η προόραση ορισμένων αναρχικών να αποστασιοποιηθούν από το μικροαστικό τρόπο ζωής-επιχειρώντας να δημιουργήσουν ένα νέο τρόπο διαβίωσης και υιοθετώντας, κάποιες φορές, πρακτικές κάθε άλλο παρά ευρύτερα κοινωνικά αποδεκτές-συνδιαστεί με τον προαναφερόμενο “μηχανισμό” εσωστρέφειας και τη γενικότερη κρίση στις σύγχρονες σχέσεις επικοινωνίας, τότε η κατάσταση

ρου; Μήπως οι επαφές με ομαδοποιήσεις νεολαίων με λούμπεν προλεταριακά χαρακτηριστικά (π.χ τμήματα της νεολαίας των γηπέδων και όχι μόνο) πρόκειται να αποτελέσει επίσης απόκλιση “χειρίστου είδους”;

Η συνέχεια δε βρίσκεται επί της οθόνης, αλλά στη διαδρομή του λόγου μας και στο λόγο για τον οποίο χαράζουμε κάθε διαδρομή μας.

